

brat *frančišek* 5

*Moliti pomeni: govoriti
z Bogom Očetom po
Njegovem Sinu Jezusu,
našem Odraženiku,
ki nas vodi k Očetu.*

Molitev

Patristični viri pri svetem Frančišku

Duh Assisija v Novem mestu

Poklical si me – 2. del

Generalni in volilni kapitelj OFS

- 3 ✉ **Urednikova beseda**
- 4 🙏 **Frančiškova duhovnost**
O molitvi
Simpozij o Frančiškovih virih
Patristični viri pri svetem Frančišku
- 9 🕯 **Naša evangelizacija**
Duh Assisija v Novem mestu
- 14 🙏 **Iz naših družin**
Moje življenje v FSR
- 15 🙏 **Frančiškov svetni red**
XIV. generalni in VI. volilni kapitelj
Frančiškovega svetnega reda (OFS)
Poslovil se je msgr. Anton Štrancar
Znani člani FSR: Franz Liszt
- 26 🌱 **Mladi Frančišku**
2. evropski kongres OFS in FRAMA
- 27 🕯 **Razvedrilo**
Nagradna številčnica
- 28 ✝ **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (19)
- 31 ✝ **Sveta dežela**
Novice iz Svete dežele
Romanje na Sv. Višarje – Anino romanje
Moj slovenski camino
Odrasli skavti v Benetkah
na prazniku Kristusa rešitelja

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:
revija.bf@fsr.si

Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Naslovka: Volovska vprega, internet
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2.300

Naslov uredništva:

Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto;
tel.: 07-338-14-77;
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si;
faks 07-338-14-79;

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820
Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-15.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Avgustovski vročinski val je ponovno razgrel našo deželo, k sreči pa za debelimi samostanskimi zidovi v našem novomeškem kloštru temperatura ostaja v mejah normale. Za ohladitev pa je na voljo tudi svežina lene Krke, ki se vije okoli mesta.

V »času kislih kumaric« se je začuda zvrstilo in zapisalo kar nekaj dogajanja, ki ga prinašamo oziroma napovedujemo v tokratni številki revije, ki bo bolj molitveno obarvana.

Sestre klarise so si ob praznovanju svoje ustanoviteljice sv. Klare Asiške vzele čas za kratek razmislek o molitvi.

Utrinek s Frančiškovega simpozija pri sv. Petru v Ljubljani nam prinaša pre-

davanje br. Mirana Špeliča o patrističnih virih pri sv. Frančišku.

Preberete lahko tudi nadaljevanje predavanja brata Stjepana Liceja, ki ga je imel na taboru pokrajinskega bratstva mariborske metropolije.

V rubriki Iz naših družin pa bomo spoznali sestro Stanko Starešinič iz novomeškega krajevnega bratstva OFS.

Sledijo sklepi generalnega kapitlja OFS, ki je bil v novembru 2014.

Ob slovesu od pokojnega msgr. Antona Štrancarja je nastalo nekaj zapisov, ki si jih preberite v nadaljevanju.

Za umiritev pa si lahko zavrtite kakšno Lisztovo melodijo in preberete njegovo predstavitev.

V mesecu avgustu je bil v Mostarju v BiH tudi 2. evropski kongres OFS in FRAMA. Več o tem pa v prihodnji številki.

Razvedrilo nam prinaša igro s številkami, Frančiškove rožice pa je treba vedno na novo prebirati in o njih razmišljati.

Svetodeželska rubrika nam poleg novic prinaša tudi nekaj novih potopisov in vabil na različna romanja in druge dogodivščine.

Drage bralke in bralci, želim vam lep prehod v jesenski čas in naj vas prihajajoči praznik sv. Frančiška vse napolni z Gospodovim mirom!

Br. Janez Papa

O molitvi

Velika je skrivnost vere. Cerkev to skrivnost izpoveduje v apostolski veroizpovedi in jo obhaja v zakramentalnem bogoslužju, da bi se življenje vernikov upodabljalo po Kristusu v Svetem Duhu v slavo Boga Očeta. Ta skrivnost torej zahteva, da verniki vanjo verujejo, jo obhajajo in iz nje živijo v živem in osebni odnosu z živim in resničnim Bogom. Ta povezanost je molitev (KKC 2558).

Molitev bistveno sodi k veri in samo človek, ki res veruje, lahko moli. Moliti pomeni: govoriti z Bogom Očetom po njegovem Sinu Jezusu, našem Odrešeniku, ki nas vodi k Očetu.

Sv. Avguštin čudovito povzema tri razsežnosti Jezusove molitve: »Moli za nas kot naš duhovnik, moli v nas kot naša glava, mi ga molimo kot svojega Boga. Prepoznavajmo torej v njem svoje glasove ter njegov glas v nas.«

Poleg Jezusa nam daje najboljši zgled molitve njegova Mati. Marijina privolitev Bogu je vir vsake krščanske kontemplacije in akcije; kristjan pa jo v tem lahko posnema tako, da se priključi Kristusu, se vanj vrašča in živi iz njega kakor mladika iz trte.

Cerkev vabi vernike k redni, vsakdanji molitvi, to je k pogovoru z Bogom, k povzdigovanju duha k našemu Stvarniku in Odrešeniku. Molimo vedno z zbranim sr-

cem, pa naj bo to pri ustni, premišljevalni ali notranji molitvi. Boga častimo z molitvijo slavljenja in češčenja, prošnje in priprošnje, zahvaljevanja in zadoščevanja; vrhunec bogoslužja pa je v obhajanju svete maše.

Jezus nam je naročil, da je treba vedno moliti in se ne naveličati; nekatere pa vabi, da kot kontemplativni redovniki v Cerkvi opravljamo molitveno bogoslužje in skrbimo za to, da se češčenje Boga nikoli ne preneha. Menihi in nune posnemamo Jezusa predvsem kot molivca, ki se je umikal v samotne kraje, da je molil in je velikokrat tudi »vso noč prebedel v molitvi.«

Po zgledu sv. Klare, prave molilke – 'orante', mora molitveni duh prešinjati vse naše življenje. Posebna dediščina našega reda pa je češčenje Najsvetejšega zakramenta in Božje Matere Marije. Skupaj molimo – in našli bomo notranjo trdnost in mir srca!

Bodite pogumni! Z molitvijo vas spremljamo vse dneve in noči tudi

sestre klarise

Simpozij o Frančiškovih virih

V letu posvečenega življenja je Frančiškova konferenca pripravila simpozij o Frančiškovih virih 9. maja 2015 v Ljubljani.

Frančiškovi bratje in sestre smo srečanje začeli s sv. mašo pri frančiškanih na Tromostovju, ki jo je ob somaševanju nekaterih bratov vodil provincialni minister frančiškanov p. Marjan Čuden. Nato smo se v procesiji po ljubljanskih ulicah napotili do minoritov pri sv. Petru.

Na simpoziju so nam spregovorili naslednji predavatelji: p. Milan Holc OFMConv o svetopisemskih virih, p. Metod Benedik OFMCap o zgodovinskih virih in br. Miran Špelič OFM o patrističnih virih.

V tokratni številki preberite predavanje br. Mirana Špeliča:

Patristični viri pri svetem Frančišku

Že Tomaž Čelanski v prvih mesecih po Frančiškovi smrti, ko po papeževem naročilu piše njegovo hagiografijo, poudarja, da je s Frančiškom nastopilo nekaj novega. Ne le stigme, celotno njegovo življenje prikaže kot nezaslišano novost. To lepo odseva tudi začetek sekvence, ki jo je napisal isti avtor za mašo v čast sv. Frančišku: Sanctitatis nova signa (Nova znamenja svetosti).

Poleg tega tudi današnji cerkveni zgodovinarji pritrjujejo Frančiškovim sodobnikom, ki niso znali dobro umestiti njegovega redovnega gibanja v tedaj poznane kategorije; torej gre dejansko za neko novost in morda celo prelom s preteklostjo. Uboštvena usmeritev in

poudarek na bratski skupnosti je mnoge navdušil, druge pa zmedel, ker je segal onstran poznane in obvladane.

Nobena novost pa ne more zaživeti in obstati, če ne temelji na prejšnjem in ne raste iz splošno sprejetega. Tako je prav, da pri Frančišku poiščemo tudi tiste prvine posvečenega življenja, ki jih je podedoval iz predhodnih oblik oziroma kar iz njegovih izvirov. Izvori menišva pa segajo v patristično dobo, kjer so izvrstni primeri tovrstne literature Atanazijevo Življenje sv. Antona, regule (Pahomijeve in Bazilijeve, kasneje Benediktova) in zbirke apoftegem. Ne smemo pa zaobiti niti teološke refleksije meniškega življenja, ki jo je ponudil Janez Kasijan. Na vsa področja cerkvenega življenja pa sega vpliv velikega cerkvenega očeta Avgušтина, okrog katerega se je tudi zbrala redovna skupnost. Vse to je postalo nesporna dediščina, ki se je po vseh kanalih izročila predajala iz roda v rod, tudi, kot bomo videli, prek prelomnic, kakršna je bila Frančiškova.

Kdo in kaj so torej očetje v srednjem veku? Gre preprosto za krščanske avtorje iz starega veka, ki so se odlikovali po svetosti in jih je Cerkev sprejela kot svoje pričevalce in avtoritete. Vsa veličastna srednjeveška teologija, sholastika, temelji prav na cerkvenih očetih kot avtoritetah, ki pa jih obravnava z novo metodo.

Kje so konkretno očetje našli vstopno mesto k Frančišku in med Frančiškove brate? Omenili bomo tri, in sicer v nekakšnem kronološkem zaporedju. Prvo je Frančiškov brevir, ki ga je sprejel kot redno molitev zase in za svoje brate, kar je po mnenju liturgistov močno pomagalo k splošni uveljavitvi tovrstne molitve v Cerkvi. Drugo so njegovi spisi, iz katerih razbiramo povezave z očetmi. Tretje pa so njegovi življenjepisi, ki podajajo razne epizode iz njegovega življenja, tudi tiste, kjer se ga dotika svet cerkvenih očetov.

1. Brevir

Pomemben stik, ki ga ima Frančišek s patristiko, je torej brevir, katerega pomemben del pri matutinu predstavljajo ravno spisi cerkvenih očetov. Pietro Messa je opozoril, da je Frančišek v zgodnejših regulativnih besedilih (FNPVod) brez težav bratom dopuščal zamenjavo brevirja z očenaši. V poznejših letih sicer tega ni nikoli preklical, ni pa tega izrecno spodbujal, prej omejeval, predvsem pa se sam ni poslužil te olajšave, niti ko je oslepel. Takrat je prosil, da bi imel vedno pri sebi brata, da mu bo bral oficij.

Od kod takšno skoraj neracionalno oklepanje neke forme, ki je tako zelo meniška in malo osebna, težko razumljiva, pa tudi zahteva precej časa in veščine za pravilno izvajanje. Ali ne bi raje vstopil v adoracijo ali pa v osebni pogovor? Frančišek se odloči za molitev, ki ga povezuje z izročilom Cerkve. Očenaš in evangelij

so imeli tudi krivoverci, ki so zavračali Cerkev. Brevir pa je bil za Frančiška dokaz, da želi biti mož Cerkve, da priznava Cerkev kot božjo hišo in njeno molitev kot predokus nebeškega bogoslužja. Najbolj svojska pa so pri brevirju ravno berila iz spisov cerkvenih očetov.

2. Spisi

Glavni vir za Frančiška so njegova besedila, ki ga kažejo v največji pristnosti in zvestobi. Resda pa smo nanje tako pozorni šele zadnjega pol stoletja. Čeprav Frančišek ni bil niti brez izobrazbe niti ni segel po njenih vrhuncih, pa vidimo, da je bil prežet s splošnimi vsebinami, ki jih je nudila tedanja šola. Ta v primerjavi z antično opismenjevanja ni gradila na narodnih epih (Eneida), ampak na Svetem pismu, legendah in tudi sv. Avguštinu.

Zanimivo pot neke Avguštinove misli lahko zasledimo pri FOPom 6, ki govori o slavi, ki jo želimo prejeti iz branja o dejanjih svetih bratov.

Za nas, božje služabnike, je torej velika sramota, da so svetniki izvrševali dela, mi pa hočemo prejemati čast in slavo iz tega, da o teh delih samo beremo in jih oznanjamo.

Tu jasno vidimo, da je tako branje besedil iz svete zgodovine obstajalo. Misel samo pa bi lahko Frančišek pobral iz »brevirja« Inocenca III., ki je vseboval odlomek iz Avguštinovega Govora o Janezovem evangeliju 84,1, kjer pravi, da moramo tudi sami biti pripravljeni

storiti isto kot mučenci, da ne bi zaman obhajali njihovega spomina. Ob neki priložnosti je Frančišek iz tega razloga celo prepovedal branje legende o prvomučencih.

Stik z mislijo antičnega puščavništva je opazen tudi v vodilih, ko Frančišek ne dopušča opravljanja in obsojanja, ampak naj vsak raje pogleda vase;

Nikar naj ne sodijo in obsojajo. In nikar naj, kakor pravi Gospod, ne upirajo oči že na najmanjše pregreške drugih, temveč naj rajši v grenkosti svoje duše mislijo na svoje grehe (FNPVod 11).

Ista misel je pogost nasvet že v izrekih svetih starcev.

Neki brat je dejal: »Kaj pomeni: zavedati se v srcu, da je grešnik?« Starec je rekel: »Če kdo nosi svoje grehe, potem ne gleda na grehe svojega bližnjega« (Mojzes 17).

3. Življenjepisi

Frančiškovi življenjepisi, ki imajo silno pestro zgodovino in jih še vedno koplje iz pozabe, seveda spregovorijo o Frančišku in njegovih življenjskih zgodah, še več pa povedo o napetostih med njegovimi brati po njegovi smrti. Med drugim so bili izjemno orodje za ohranjanje enotnosti v redu in za ohranitev reda v Cerkvi. Zato nas ne preseneča sklicevanje na avtoriteto cerkvenih očetov.

Ena od možnih vstopnih točk za cerkvene očete, ki jih navaja Pietro Messa, so

binkoštni kapitlji, ki so jih vodili »zunaj« pooblaščenci, t.i. boni viri, večinoma cistercijani. Ti so odredili vsebine kapiteljev in dnevni red. Iz svojega izkustva so prinesli gotovo tudi besedila cerkvenih očetov. O tem, da so na kapiteljih brali Vitae Patrum, latinski prevod apoftegem, priča spis De inceptione (O začetkih).

Med brati, ki so prišli skupaj na kapitelj, si ni nihče upal med seboj razpravljati o posvetnih rečeh; pogovarjali so se marveč o življenju svetih očetov, o popolnosti kakšnega brata ali pa o tem, kako bi mogli čim bolje priti do milosti našega Gospoda (Zap. nezn. Per. 39,6).

To bi lahko razumeli kot posebno obliko trajne formacije na osnovi preverjenih izkustev iz prvih stoletij redovništva. Ker bratje še nimajo svoje zgodovine, ob kateri bi se oblikovali, poberejo iz zgodovine posvečenega življenja tiste elemente, ki so v skladu z njihovo novostjo. Tu se izkažejo kot izredno primerne ravno apoftegme, to so izreki svetih starcev, anekdotične pripovedi prvih samotarjev, ki puščajo veliko širino hermenevtičnih pristopov.

Pojem začetne odpovedi imetju močno zaznamuje Antonovo izkustvo v Atanzijevi biografiji, ko Anton s tem odgovori na evangeljsko spodbudo bogatemu mladeniču:

Vstopil je v cerkev. Naneslo je, da se je prav tedaj bral evangelij, in slišal je, kako je Gospod rekel bogatemu: Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj

ubogim in imel boš zaklad v nebesih. Kot da je premišljevanje o svetih prišlo od Boga in kot da je bilo branje namenjeno njemu, je šel Antonij pri priči iz cerkve ter podaril svojim sovaščanom premoženje, ki ga je imel po starših, tristo rodovitnih in prekrasnih arur, da njega in sestre ne bi težila nobena stvar več.

V Frančiškovi zgodbi se ponovi pri Bernardu Kvintavalskem, kakor pričuje Čelano v Življenju:

Hitro je (Bernard) prodal vse, kar je imel, in razdelil ne med svojce, ampak med reveže in tako prejel znamenje popolnejše poti, ko je izpolnil evangelijski svet: »Če hočeš biti popoln, pojdi in prodaj vse, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj.« Ko je to storil, se je pridružil svetemu Frančišku v življenju in obleki (1 Cel 24).

Iz Čelanovega Spominjanja pa je vzporednica o raztresenosti pri molitvi, ki je za Frančiška velik greh:

Prepričan je bil, da je velik greh, če so ga med molitvijo zmotile razne predstave (2 Cel 97).

O njej piše tudi ena Evagrijevih apoftegem:

Rekel je tudi: »Nekaj velikega je neraztreseno moliti; še večje pa je neraztreseno peti psalme« (Evagri 3).

Sklep

Čepprav pri Frančišku v večini prime-

rov rabe patrističnih virov ne moremo govoriti o neposrednem prepisovanju, pa je že zaradi količine nemogoče pomisliti, da bi šlo za neodvisno odkrivanje in odpiranje istih tem. Antično menišstvo je zapisalo na papirus in pergament ter v zavest množice menihov te vsebine, ki so se v izročilu posredovale iz roda v rod, in to tudi prek meja neposrednega duhovnega sinovstva. Tako tudi novi človek in novi redovnik Frančišek ni začel z ničelne točke, ampak je že iz splošnega duhovnega ozračja črpal vsebine, ki jih je lahko integriral v svojo novost. S tem je dokazal, da je redovništvo vselej vpeto v očetovsko-sinovski odnos.

Za leto posvečenega življenja to prinaša pomemben napotek: da bi lahko zvesto in učinkovito delovali v novih časih, se moramo dobro ukoreniniti v svojem izročilu, ki ne sme biti le kulisa in kostum, ampak rodovitna zemlja, iz katere poganjajo novi cvetovi evangelizacije.

Literatura

Pietro Messa, *Le fonti patristiche negli scritti di Francesco di Assisi*, S. Maria degli Angeli 1999.

Guilelmo Spirito, *I Padri del deserto tra i francescani*, Padova 2007.

Tomaž Čelanski, *Življenje svetega Frančiška*, Ljubljana 2014.

Duh Assisija v Novem mestu

DUH ASSISIJA – dan duhovnosti – bo letos **v soboto, 24. oktobra 2015**, v Novem mestu pri frančiškanih. Geslo letošnjega dogajanja je: »... tudi mene je osvojil Kristus!« (prim. Flp 3,12).

Program:

- ☛ 9.30 zbiranje
- ☛ 10.00–10.30 skupna adoracija v cerkvi sv. Lenarta
- ☛ 10.30–11.00 čaj, kava, klepet ...
- ☛ 11.00 predavanje s. Metke Kos FMM in različna pričevanja (v cerkvi)
- ☛ 12.30 kosilo (poskrbijo frančiškani)
- ☛ 13.30 delavnice
- ☛ 15.00 sveta maša, ki jo bo daroval novomeški škof msgr. Andrej Glavan

Poklical si me

(2. del predavanja, ki ga je imel brat Stijepan Lice na taboru pokrajinskega bratstva mariborske metropolije na Vidmu pri Ptuj 25. junija 2015) – nadaljevanje iz prejšnje številke.

Po stopinjah Frančiškove svetne duhovnosti

Ko se odločimo, da bomo živeli po Božji besedi, v skladu z Božjo voljo, svojih naporov nikar ne ocenjujmo z uspehi ali neuspehi. Uspeh, ki ga daje svet, se bistveno razlikuje od tistega, ki ga daje evangelij. Uspeh, ki ga prinaša svet, zelo hitro vse spremeni v prah. Uspeh, ki ga prinaša evangelij, pa spreminja in navdihuje celo prah. Medtem ko nas svet uči mlačnosti v bistvenih stvareh, evangelija ni mogoče živeti mlačno, le do neke mere. Evangeljskega življenja ni brez zanosa.

Svetna duhovnost stopa po sledi Božje zavzetosti za svet. Če živimo svetno duhovnost, opravljamo Božje delo – edino delo, ki je po meri človeškega dostojanstva. Ko je Bog ustvarjal svet, je bilo vse, kar je naredil, dobro. Jezus je v zemeljskem življenju delal dobro. Tudi mi moramo dodati nekaj dobrega temu Božjemu svetu. Morda je frančiškova svetna duhovnost ravno v tem, da prepoznamo svet, v katerem živimo, ljudi, s katerimi živimo, kot dobre in da se vztrajno zavzemamo za vse, kar je dobro za ta naš svet.

Od takrat, ko se je Frančišek v globinah srečal z evangelijem, je hotel samo eno: živeti evangelij v svetu. Vse, kar se je dogajalo potem, je samo še prispevalo k temu, ničesar ni odvzelo izvirnemu Frančiškovega navdihu. Torej, kdor se odloči za evangelij, za frančiškovo svetno duhovnost, se odloča za globlje, ne pa za lažje in lahkotnejše življenje. Tako veselje kot bolečine bodo globlje. Izmed vsega pa bosta najgloblja zaupanje in hvaležnost. Bog bo postal najvidnejša resnica njegovega življenja.

Frančiškovi bratje in sestre v svetu so poklicani, da s svojo duhovnostjo prekvasijo sebe in svoje vsakodnevno življenje, vsakdan svojih bližnjih in vseh, ki jih srečujejo. Po tem, koliko prepoznamo blagoslov vsakodnevnega življenja, lahko spozna-

mo, v kolikšni meri smo prežeti s Frančiškovo duhovnostjo.

Sredi našega vsakodnevnega življenja Bog vsakega izmed nas na različne načine obdaruje z izkustvom Tabora, z izkustvom posebnega srečanja z njim. Vendar se je pri tem potrebno zavedati, da ni namen našega vsakdana v tem, da bi se lahko Tabori nekje naselili, kot oaze v puščavi. Naš vsakdan ni v službi Tabora. Tabori so v službi našega vsakdana. Oni morajo prežeti naše dneve, da bomo v vsakem dnevu prepoznali resnični žar Tabora, ne le njegove odseve. Frančiškove svetne duhovnosti ne živimo na vrhu gore spremenjenja,

ampak povsod, tudi v dolini najgloblje- ga ponižanja. O tem je govoril Frančišek, ko je razlagal, kaj je popolno veselje. Le-to je odsev ljubezni, ki se je osvobodila vseh razlogov, pogojev in utemeljevanj. Je izraz polnosti ljubezni, polnosti, ki hrepeni po nas.

Svežina frančiškove duhovnosti

Frančiškova svetna duhovnost želi v nas ne samo ohraniti, marveč tudi okrepiti duhovno mladost, duhovno otroštvo. Svežina te duhovnosti jasno kaže, kdo je za nas Bog, kdo so za nas ljudje, s katerimi živimo. Svežina naše duhovnosti bo vsekakor vedno izpostavljena napadom, pa tudi pritisku utrujenosti. Jasno, da biti duhoven pomeni tudi biti preizkušan. Biti občutljiv, krhek. Vendar v tem je moč blaženih.

Vsekakor pomeni živeti frančiškovo duhovnost neprestano doživljati Božja presenečanja kot stalne, pa spet vedno nove binkosti. Važno je, da se ne pustimo ovirati, da sami sebe ne omejujemo in da svojega življenja ne spustimo na raven navad. Najbolj pomembno je, da ne bi bili mi sami merilo Bogu, ampak da prepustimo Bogu, da bo on naše merilo. Mi namreč tako pogosto zmanjšujemo Boga, namesto da bi mu dopustili, da bi nas obdaruje s svojo neizmernostjo, da bi nam odkril veličino vsakega izmed nas, veličino, ki se vedno izraža bolj z rokami in srcem kot z besedami.

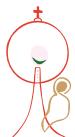
Dokler se z vsem srcem zavedamo, da je Bog naš oče, vse dokler nam to zavedanje pomembno in vedno bolj bistveno določa življenje, smo mladi. Mladi v duhu, vendar ne samo v duhu. Ko pa Bog za nas postane zakon, suh zakon, ki se ga čutimo poklicane izpolnjevati s suhim srcem, se postaramo. Če pa je člo-

vek star v duši, ne more razumeti ne človeka in ne Boga. Niti sebe. Postane tujec v svojem življenju.

Duhovna mladost in duhovno otroštvo nas usposabljata za zvestobo in drznost, da pogumno živimo, kar smo prepoznali za pomembno v življenju. Pri tem ne smemo biti pripravljeni na popuščanja, ki oropajo tako nas kot Boga. Verodostojnosti namreč ni brez vztrajnosti. Brez doslednosti. Vdilo OFS je v tem oziru zelo spodbudno in zahtevno. Na mnogo dobrih načinov nas osvešča, da pomeni živeti evangelij živeti v drugačni resničnosti, onkraj kakršnega koli privida, onkraj površnosti, v Božji prisotnosti, ki je bolj očitna od vsega, kar nas obdaja, in stori, da je vse dragoceno.

Frančiškova svetna duhovnost – družinska duhovnost

Frančiškova svetna duhovnost je v svojem bistvu družinska duhovnost. Frančišek je kot skoraj nihče drug s celim svojim bitjem razumel, da smo vsi, prav vsi, ki nas je Bog poklical v življenje, družina. Da smo vsi ista, Božja družina in da je Bog naš oče. Zaradi tega so vse naše duhovnosti duhovnosti očenaša – ali pa niso duhovnosti. Zato je jasno, zakaj Frančišek, ko je molil očenaš, pogosto ni mogel naprej od besede Oče, kot navajajo nekateri njegovi življenjepisci ... In zakaj tudi bi? Kdor razume, kdor s srcem izkusi to besedo – Oče, kdor jo izreče s srcem, s celim svojim bitjem, postane molitev.

Ni čudno, da Frančišek ni mogel dalje kot do prve besede Jezusove molitve. Čudno je, da mi s tako lahkoto dospemo od začetka do konca, in to tolikokrat, pa besede molitve za nas kar naprej ostajajo samo besede. Preproste, sicer lepe besede, vendar besede, za katerih zahtevnost smo oglušeli, besede, ki nas ne spreminjajo, vsaj ne toliko, kot bi nas lahko, če bi jim to dopustili. Molitev in življenje očenaša namreč nikogar in ničesar ne izključujeta. V očenašu je vse zbrano. V njem je dovolj ognja za vsako človeško življenje, za vso človeško zgodovino.

Duhovnost pozitivnosti

Frančiškova svetna duhovnost je tudi duhovnost pozitivnosti. Frančišek je svoje brate, vse tiste, ki so prepoznali, da jih prevzema evangelij, spodbujal, naj ne gledajo greha v svojem bližnjem. Nam je pogosto bližje, da v drugih vidimo njihov greh, ga celo določimo, bližnjega poistovetimo z njegovim grehom, kot pa da vidimo, kako zelo Bog ljubi mojega bližnjega, in ga gledamo z očmi Božje ljubezni.

Ne gledati greha v drugem še ni skrajni domet tega, k čemur smo poklicani, to bi moralo biti samo naše izhodišče. Biti občutljiv za dobro v drugem, prepoznati dobro, ki ga dela, se tega veseliti, veseliti se njegove dobrobiti – to je tisto, kar mora biti blizu, čisto blizu, vsaki frančiškovski duši.

Smisel frančiškovega bratstva, tudi svetnega, je prav v tem, da se medsebojno opogumljamo in podpiramo v dobrem, da se ne ponašamo s svojimi prizadevanji, ampak dopolnjujemo drug drugega tako, da pripada zadnja beseda dobroti, Dobroti (dobremu Bogu), ne

nam. Smisel prizadevanja v dobrem namreč ni v tem, da imamo zasluge, ampak v tem, da s tem prizadevanjem pričamo, živimo svojo hvaležnost, da smo zavestno deležni Božje resničnosti v tem svetu. V resnici nas to lahko izčrpa do skrajnih meja, vendar ni ničesar drugega, kar bi moglo nas in dneve našega življenja resnično izpolniti.

Duhovnost pozitivnosti izhaja iz vere, ki premaga malodušnost in strah, ki nepreklicno zapušča območje tako imenovane gotovosti in vstopa v prostor zaupanja v Boga. V tem duhu se bo svetni frančiškovec zavzemal za svet, v katerem živi. Ne bo ga obsojal, ampak ga bo opravičeval.

Zavzetost za svet

Frančišek se je vse življenje zavzemal za svet, čeravno je dejal, da je izšel iz nje. Prizadeval si je, da bi bil Bog prisoten v svetu, zavzemal se je za dostojanstvo odrinjenih, ponižanih, pa tudi za dostojanstvo tistih, ki so podlegli oholosti in kakršnim koli podobnim ničevostim. Koliko bolj moramo potem mi, ki smo ostali v svetu, ki živimo svetnost kot svojo osebno obliko duhovnosti, najti razloge in načine, da se zavzemamo zanj. Odkrivati moramo vse lepo in dobro, ki ga je obilo, in se zavzemati, da pride dobro čim bolj do izraza. Pri tem pa ni naša naloga ocenjevati, koliko smo

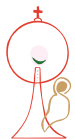
v tem uspeli. Naša naloga je samo, da vztrajamo – zaradi tistih, za katere nam je mar, pa tudi zaradi tistih, za katere nam ni mar. Brez tega ni frančiškove, evangeljske duhovnosti.

Če bi se hoteli obvarovati sveta, bi bilo to v nasprotju s Frančiškovo duhovnostjo. Tudi Bog se ni hotel obvarovati pred svetom. Žrtvoval se je do konca, da bi rešil človeka in svet v ljubezni in za ljubezen. Vsak, ki resnično živi frančiškovo duhovnost, razume: nihče se ne more rešiti brez drugih. V duhovnosti ni izključenosti. Duhovnost se dogaja v konkretnosti življenja, ne v odmiku od nega.

Nekoč sta se v Lambarénéju v afriški državi Gabon srečala Raoul Follereau in Albert Schweitzer, človeka, ki sta skupaj s svojima ženama zapustila vse prednosti in lagodnosti svojega življenja in se do konca posvetila najbolj ubogim. Med pogovorom je Follereau vprašal Schweitzerja: »Kaj bi naredil, če bi na kateri izmed teh revnih afriških ulic srečal Jezusa?« Albert Schweitzer je za trenutek pomislil in odgovoril: »Sklonil bi glavo od sramu: tako malo od tega, kar nam je On zapovedal, smo storili.«

Vsak izmed nas je veliko podedoval po svetem Frančišku Asiškem, po frančiškovski, evangeljski duhovnosti. Vsi skupaj smo podedovali tudi poklicanost, ki je vključena v njegovih besedah: »Začnimo, bratje, služiti Gospodu, ker do zdaj smo malo ali skoraj nič storili!« Te besede nas ne obsojajo, marveč nas polne zaupanja kličejo in spodbujajo.

Prevedla Doroteja Emeršič

Moje življenje v FSR

V večkrat sem pomislila na to, da nekaj napišem o mojem pogledu na tega svetnika – Frančiška Asiškega, ki po tolikih letih vedno bolj blesti. Mene nagovarja njegova neizmerena ljubezen do stvarstva in še posebno do ubogih ljudi. Vsi so bili njegovi bratje.

Ko me je naš p. Janez spodbudil, naj nekaj napišem, sem se odločila in rekla: »Pa saj to ni nič takega. Napisala bom.«

Naj vam povem nekaj malega o sebi. Rodila sem se med vojno v vasi Sečje selo. To je majhna vas na robu Vinice. Rojena sem bila v verni kmečki družini kot osmi otrok. Po osnovni šoli me je oče dal za vajenka v KZ Vinica. Želela sem študirati na šoli za umetno obrt. Denarja pa ni bilo in zato sem ostala doma. Kar pridno sem pomagala na kmetiji, pasla živino, prebiralas šolsko čtivo in tudi še kaj drugega, se urila v vezenju ter vzljubila tudi poezijo. Ta ljubezen traja še danes.

V viniški župniji smo imeli dober pevski zbor in krasnega pevovodjo, gospoda Verderberja. Tu sem spoznala, da je pesem moja največja ljubezen. S tem darom sem po končanem šolanju na trgovski šoli Brežice prišla v Novo mesto v župnijo Kapitelj. Vključila sem se v mladinski verouk. G. Jože Lap je bil naš vodja. Več kot 100 ljudi se je zbiralo na duhovnih večerih vsak teden.

Bila sem zaposlena kot prodajalka in aranžerka v tekstilni stroki. Stanovala sem pri pokopališču v Ločni. Po nekaj letih tega dela sem izvedela, da se odpira Salon pohištva v Novem mestu in tam sem dobila mesto prodajalke – svetovalke za pohištveno stroko in kreditno blagajno. Z veliko zavzetostjo in veseljem sem preko poslovodja spoznavala delo in tako po tolikih letih dočkala pokoji.

Medtem sem kupila stanovanje v mestu in moja nova župnija so bili frančiškani.

Po krajšem času sem izvedela, da pri njih živi nekaj gospa, ki se trudijo v FSR. P. Jože Urbanija je imel roko nad to skupino. P. Jožeta se povprašala, kako je s tem, in je rekel: »Pridite, pa boste videli!« In potem sem se vključila in še danes sem tukaj kot ena izmed njih.

Kaj me je pritegnilo in navdušilo?

Ko sem se trudila in opazovala njihovo življenje, me je tako prevzelo, da sem začela študirati Vodilo in se pripravljati na noviciat. Po določenem času priprav – bilo nas je okrog 12 – smo dočakale zaobljube leta 2005. Na ta dan imam čudovite spomine. Takrat je bil naš duhovni vodja p. Krizostom.

S. Mira Mastnak je bila moja vzornica. S. Mira je bila slepa, a zelo plemenita – morda prav zaradi te preizkušnje. Nič koliko nedeljskih popoldnevov sva imeli prijateljske pogovore s poudarkom na molitvi. Ni bilo problema, pri katerem ne bi modro svetovala, če sem le želela. Ni svetovala samo meni. Imela je veliko prijateljev in vedno nekoga, ki jo je spremljal v cerkev. Naj omenim samo nekatere: sestre Bajuk, Marija – Malči Gunde, Emi in Rudi Poreber, med najbolj zvestimi pa je bila Ana Alessandra. Tudi sama sem bila kdaj pa kdaj njena spremljevalka in srečna sem, da sem jo poznala.

Večkrat se sprašujem, ali res živim ta ideal. A Gospod me pozna bolj kot jaz samo sebe. Trdno zaupam vanj, v njegovo veliko usmiljenje.

Sv. Frančišek nam pomaga odkrivati vedno večje globine življenja in priti do prave življenjske modrosti in radosti.

Vsa narava govori, toda kdo jo more slišati?

Kdor ima oči, ušesa in srce,

da lahko njeno govorico razume. (F.B.)

Mir in dobro! Stanka Starešinič

XIV. generalni in VI. volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda (OFS)

Sklepi

Uvod

XIV. generalni in VI. volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda (OFS) je bil v Domus Pacis pri Mariji Angelski v Assisiju v Italiji od 1. do 9. novembra 2014.

Kapitelj je potekal med praznovanjem jubilejnega leta sv. Ludvika IX., kralja Francije, sozavetnika OFS. Praznovali smo 800-letnico njegovega rojstva. Uvodno bogoslužje je bilo v spodnji baziliki svetega Frančiška. Vodil ga je nadškof Domenico Sorrentino, škof Assisija in Nocere v Umbriji ter občine Gualdo-Tadino. Ob zaključku slovesnosti je generalna ministrica Encarnación del Pozo uvedla kapitulare v molitev, s katero so Red posvetili Devici Mariji. Kapitlja so se udeležili mednarodni svetovalci in opazovalci iz okoli 75 držav, prav tako tudi zastopniki že ustanovljenih bratstev ter bratstev v nastajanju.

Kapitelj se je odvijal tekoče, zahvaljujoč se zavzetemu delu predsedstva Mednarodnega sveta OFS (CIOFS) in skupine koordinatorjev. Bratje in sestre z vsega sveta so se lahko skoraj hkrati seznanili z dogajanjem na kapitlju preko socialnih omrežij in so lahko sodelovali pri bogoslužjih, ki so bila predvajana v živo.

V imenu bratov in sester s celega sveta je kapitelj izrazil hvaležnost generalni ministrici Encarnación del Pozo in predsedstvu Mednarodnega sveta (CIOFS) za njihove velikodušne in neutrudne napore. Predsedstvo CIOFS je

bilo s svojim pričevanjem služenja in sodelovanja prava priča živega bratstva.

Poročilo predsednice je predstavilo uspehe in izzive. Veliko je bilo narejenega pod vodstvom CIOFS. Mnoge pobude, kot na primer projekt Afrika, projekt Kitajska in razvojni projekt na Haitiju so izraz vidne solidarnosti z našo mednarodno družino. Izpeljan evropski kongres OFS in FRAMA je utrdil povezave med sosednjimi narodnimi bratstvi in med člani FRAME.

Generalna ministrica je opogumljala vsa bratstva OFS, naj se trudijo za brezpogojno ljubezen do Cerkev in papeža in naj pričajo, da je življenje v bratstvu možno. Spodbujala je tudi kapitulare, naj živijo preprosto in zmerno, »da bi mogli bolje deliti duhovne in materialne dobrine z brati in sestrami, posebno z najbolj ubogimi« (Konst. 15.3).

Opogumljala je tudi novo predsedstvo CIOFS, naj mednarodno bratstvo vodi in spodbuja z ljubeznijo in prepričljivostjo, s stalno mislijo na bistvo Reda in s tem predstavlja upravičene razloge za njegov obstoj in vlogo v dobro zanamcem. Pozvala je mednarodne svetovalce, naj svojo vlogo in odgovornost jemljejo resno tako na narodni kot na mednarodnih ravneh.

Konferenco generalnih duhovnih asistentov sestavljajo br. Martin Bitzer OFM-Conv, tajnik, br. Amando Trujillo Cano TOR, br. Francis Bongajum Dor OFM-Cap in br. José Antonio Cruz Duarte OFM, ki je predsednik. Slednji je predstavil poročilo, ki so ga pripravili skupaj s Konferenco duhovnih asistentov (CAS). Poročilo smo sprejeli z veliko pozornostjo, upoštevajoč pomen tega bratskega služenja bratstvom OFS in FRAME po vsem svetu. Poročilo predstavlja znamenje upov in izzivov sedanjega časa ter povzetek zelo raznolikih aktivnosti, ki so jih izvedli v povezanosti s štirimi duhovnimi asistenti kot člani predsedstva CIOFS in hkrati njihovega lastnega Reda.

Poročilo CAS je tudi predstavilo nekaj spodbud in projektov, ki vključujejo zavezo, da bodo bolj intenzivno vključevali brate prvega reda in TOR v služenje v obliki pastoralne asistence OFS in FRAMI. CAS je kapitularje seznanil s pobudo, ki je bila predstavljena na konferenci generalnih ministrov prvih redov in TOR, s katero so prosili ministre, naj spodbujajo ustanovitev Konference provincialnih ministrov v tistih deželah, kjer je še ni. Take konference bi pomagale zagotoviti boljše sodelovanje duhovnih in pastoralnih asistentov v njihovem služenju OFS in FRAMI. Pospešile bi tudi nastanek novih konferenc narodnih in pokrajinskih duhovnih asistentov za OFS in FRAMO tam, kjer jih še ni.

Predsedstvo CIOFS je zadolžilo Benedita Lina in Tiborja Kauserja, da sta uvedla kapitularje v proučevanje osrednje teme kapitlja: »Kako upravljati mednarodni red, kakršen je OFS?« Namen predstavitve je bil, da bi spodbudila poglobljeno razmišljanje ob živih izkušnjah bratov, sester in duhovnih asistentov skozi celo zgodovino Reda. Sledila je razprava, v kateri smo se dotaknili različnih vidikov poročila. Med seboj smo podelili veliko plodnih presoj in to nas je pripeljalo do sklepa, da je OFS poklican k svetosti, k čemur nas spodbujajo tako Vodilo kot Konstitucije. Bratje in sestre živijo iz tega klica v svoji vsakodnevni izkušnji kristjana v svetu.

Generalni kapitelj je določil nova področja odgovornosti za sedem svetovalcev predsedstva CIOFS. Do te spremembe je prišlo, ker so bila prej narodna bratstva nesorazmerno razdeljena in da bi postavili porazdelitev, ki bi bila bolj enakomerno razporejena in bi povezala več sosednjih bratstev v isti skupini ter upoštevala, kolikor je možno, jezikovne skupine.

Brat Marco Tasca, generalni minister bratov minoritov, je obiskal kapitelj in kapitularjem v dvorani posredoval besede spodbude. Brat Michael Perry, generalni minister frančiškanov, je poslal udeležencem pismo z dobrimi željami. Pismo so prebrali zbranim udeležencem kapitlja. Na kapitelj je prispelo še več dobrih želja, poslali so jih člani Frančiškove družine, nekatere so bile izrečene osebno, druge napisane.

Volilni seji je predsedoval brat Nicholas Polichnowski, generalni minister samostanskega tretjega reda, ki je tudi vodil evharistično slavje v zgornji baziliki svetega Frančiška, kjer so bili umeščeni novi člani predsedstva CIOFS. Izvoljeni so bili naslednji člani predsedstva:

- ☞ Tibor Kauser iz Madžarske, predsednik,
- ☞ María Consuelo Núñez iz Venezuele, podpredsednica,
- ☞ Ana Fruk iz Hrvaške, odgovorna za Evropo 1 (nemščina-angleščina),
- ☞ Attilio Galimberti iz Italije, odgovoren za Evropo 2 (angleščina-italijanščina),
- ☞ Ana María Raffo iz Peruja, odgovorna za Latinsko Ameriko in Španijo (španščina),
- ☞ Silvia Diana iz Argentine, odgovorna za Latinsko Ameriko-južni del (španščina-portugalščina),
- ☞ Jenny Harrington iz Južne Afrike, odgovorna za Severno Ameriko in Afriko (angleščina),
- ☞ Augustine Yoon Young Hak iz Koreje, odgovoren za Azijo in Oceanijo (angleščina),
- ☞ Michel Janian iz Libanona, odgovoren za francosko govoreče dežele,
- ☞ Andrea Odak iz Bosne in Hercegovine, odgovorna za FRAMO.

Kapitularji so bili prevzeti od ljubezni in podpore, ki je bila prisotna med vsemi člani na kapitlju, vključno z bratom in sestro iz Tretjega reda Skupnosti svetega Frančiška iz anglikanske Cerkve. Istočasno smo se vsi združili z bolečino in trpljenjem tolikih ljudi v svetu, predvsem tistih kristjanov, ki so še vedno preganjani na vseh kontinentih, vključno z brati in sestrami OFS.

Prednostne naloge

Upravljanje Reda – osrednja tema

Po predstavitvi osrednje teme in v razpravah, ki so sledile v delovnih skupinah in pri plenarnih srečanjih, je Kapitelj sprejel predlagan načrt za razmislek in predloge različnih poti vodenja in animiranja OFS na mednarodni ravni. Kapitularji so odločili, da bodo v naslednjih treh letih v upravljanje Reda vključena vsa narodna bratstva. To gradivo zdaj postaja predmet razmišljanja in proučevanja vseh bratstev OFS in FRAME in je prevladujoča vsebina med vsemi prednostnimi nalogami.

Delo razmišljanja in proučevanja bo temeljilo na dokumentih, ki se tičejo glavne teme kapitlja in zaključnih razmišljanj, ki so jih oblikovale delovne skupine. Ti zaključki so vključeni v pričujoči dokument. Rezultat irazmišljanj in proučevanj vseh bratov in sester v OFS z zaobljubo in predlogi naj bodo poslani predsedstvu CIOFS, ki bo potem pooblastilo posebno komisijo, da bo združila najpomembnejše predloge v dokument, ki bo postal Instrumentum Laboris za kapitelj v letu 2017. Ta dokument je treba pravočasno pred tem kapitljem poslati vsem narodnim bratstvom in naj zajame kar največje možno število bratov in sester, da ga bodo pregledali in analizirali kot pripravo na kapitelj v letu 2017.

Med kapitljem 2014 je bilo oblikovanih devet skupin, ki so razpravljale o različnih vidikih dnevnega reda kapitlja, začevši z glavno temo, s poročilom generalne ministrice, z okroglo mizo in s predstavitvijo glavnih področij, za katera bodo skrbeli svetovalci predsedstva. Razmišljanja delovnih skupin in vsebino glavnih intervencij med kapitljem smo analizirali in jih povezali v naslednje zaključke kapitlja.

Vzgoja

Vzgoja ima pomembno vlogo tako pri spreobrnjenju h Kristusu kot pri poglobljanju naše svetne frančiškove poklicanosti. Pomanjkanje pristnega spreobrnjenja je eden izmed najpomembnejših problemov, s katerimi se soočamo v našem Redu. Ena izmed nalog bo tako odkrivanje bogastva in klica naše poklicanosti, ki daje prostor vsaki poklicanosti vključno s klicem za poročeno življenje ali za sprejetje ene ali več osebnih poklicanosti (Konst. 36). Če hočemo izpolniti to nalogo, mora biti tako začetna kot trajna vzgoja vsakomur dostopna in narodna bratstva si morajo prizadevati za to najpomembnejšo nalogo. Kapitularji so se strinjali, da je trajna vzgoja, ki jo razvija predsedstvo CIOFS, zelo pomembno orodje, ki dosega brate in sestre na vseh ravneh Reda. Vsak narodni svet mora zato iskati najboljšo pot, da bi bila ta gradiva dostopna vsem članom njihovih narodnih bratstev. To gradivo je tudi nekakšno ravnotežje med akademsko in duhovno vsebino.

Generalni kapitelj priporoča:

- ☞ 1. Predsedstvo CIOFS naj nadaljuje z mednarodnimi tečaji za vzgojo vzgojiteljev.
- ☞ 2. Predsedstvo CIOFS bo izdalo priročnik začetne vzgoje.
- ☞ 3. Sveti na različnih nivojih naj ponudijo javno dostopne vire za

začetno in trajno vzgojo ter virtualno učenje, vključno z delavnicami za novo izvoljene narodne predsednike in mednarodne svetovalce.

- ☞ 4. Narodni sveti spodbujajo trajno vzgojo duhovnih asistentov.

Družina

Družina je bila pomembna tema na Generalnem kapitlju. Posvečena ji je bila okrogla miza, na kateri so pričevali brate in sestre OFS s celega sveta, ki služijo tistim na robu družbe. Kapitulariji so bili hvaležni za priložnost, da so lahko spoznali te izkušnje. Med pričevanji je bilo predstavljeno občestvo Svete Trojice kot vzor ljubezni in komunikacije za družine. Generalni kapitelj je močno priporočal spodbujanje in krepitev družinskega življenja bratov in sester OFS v svetu s pomočjo naslednjih spodbud:

- ☞ 1. Pomen spolnosti in zakramenta svetega zakona naj se vključi v vse vzgojne programe OFS in FRAME.
- ☞ 2. Bratstva OFS naj postanejo kraji, kjer skrbijo in podpirajo tiste člane, ki živijo v posebnih težavah in izzivih družinskega življenja.
- ☞ 3. Opogumljati je potrebno bratstva OFS, naj organizirajo družinska srečanja in na splošno »delijo pomembne trenutke družinskega življenja« (Konst. 24) ter dajo priložnost, da so tega deležni tudi člani FRAME in njihove družine.
- ☞ 4. Pospeševati je potrebno molitev in konstruktivni dialog v družini. Ko je primerno in potrebno, je dobro »spodbujati oblikovanje zakonskih skupin« (Konst. 24, 2).

Prisotnost v svetu

Med kapitljem so pogovorne skupine razmišljale o dejstvu, da »je čas, ko bi v polnosti zaživel svoje poslanstvo tako posamezniki kot Red v skladu s pričakovanji

Cerkve« (sporočilo sv. Janeza Pavla II. generalnemu kapitlju 22. novembra 2002, kot je omenil Benedetto Lino v svoji predstavitvi). Kar se tiče udeležbe v poslanstvu evangelizacije, so bratje in sestre OFS povabljeni, da bi pričali z besedami in z dejanji.

V tem duhu so kapitulariji premišljevali o tem, kar se navaja v Konstitucijah OFS: »Sodelovanje pri službi posvečevanja, ki jo Cerkev opravlja s pomočjo bogoslužja, molitve, z deli spokornosti in ljubezni do bližnjega, naj bratje in sestre vršijo predvsem v svojih družinah, v bratstvih in s svojo dejavno navzočnostjo v krajevni Cerkvi in družbi« (Konst. 17,4).

Iz poročila generalne ministrice smo tudi izvedeli, da je Komisija o prisotnosti v svetu predsedstva CIOFS postala najpomembnejši kanal za pretok informacij med narodnimi bratstvi, predvsem kadar dežele prizadene nesreča ali težki socialni konflikti. Zato se tudi narodni sveti spodbujajo, naj ustanovijo podobno komisijo na narodni ravni, da bi se vzdrževala stalno komunikacija in sodelovanje s komisijo predsedstva CIOFS.

Kapitelj je tudi priporočil nadaljevanje različnih razvojnih projektov, ki jih podpira predsedstvo CIOFS na Haitiju po rušilnem potresu 20. januarja 2010. Obiski predsedstva CIOFS in sodelovanje z drugimi skupinami so prinesli spremembo za naše prizadete brate in sestre.

Generalni kapitelj priporoča:

- ☞ 1. Narodni sveti naj spodbujajo proučevanje in izvajanje apostolske spodbude Veselje evangelija (Evangelii Gaudium).
- ☞ 2. Aktivno pospeševanje udeležbe OFS pri velikih dogodkih Cerkve, ne samo na ravni škofij, marveč tudi na narodni in mednarodni ravni.
- ☞ 3. Delo v zvezi s postopki v zadevah svetnikov OFS naj se nadaljuje. Da

bo to možno, bo predsedstvo CIOFS imenovalo potrebno število članov tega urada in jih opremilo s podporo in vodstvom, da bi okrepilo njihovo delo.

- ☞ 4. Posebni projekti: projekti, ki jih je izpeljalo predsedstvo CIOFS, kažejo, kako zelo mora predsedstvo CIOFS posvečati pozornost tistim narodnim bratstvom, kjer je izpovedovanje vere izziv za krščanske manjšine.
- ☞ Projekt Afrika. Kapitulariji so čestitali članom projekta Afrika, katerega II. fazo je predsedstvo CIOFS odobrilo ravno pred generalnim kapitljem. Ta projekt bo zahteval od svojih članov še trdo delo in vodenje ter podporo predsedstva CIOFS.
- ☞ Projekt Kitajska: Kapitelj je prav tako čestital za delo, ki ga je opravilo predsedstvo CIOFS, in predanost za dobro tega projekta in priporočil, naj se delo ob njihovi podpori nadaljuje.
- ☞ Projekt Sveta dežela: Kapitelj je priporočil, naj predsedstvo nadaljuje pogovore o načinu ustanovitve mednarodnega bratstva v Sveti deželi.
- ☞ 5. Bratje in sestre v svetu morajo okrepiti svojo udeležbo in udejstvovanje pri učinkoviti skrbi za Božje stvarstvo v našem svetu ob misli na naraščajoče slabšanje ekoloških sistemov po vsem svetu, kar povzroča človekova dejavnost. Kažejo se na različne načine, ki ogrožajo preživetje vseh ljudi – predvsem revnih, njihovo fizično in socialno varnost ter razvoj zdravja sedanjih in prihodnjih generacij. (Konst. 18,4)

Komunikacije

Delovne skupine so soglašale, da je dobra komunikacija na vseh ravneh zelo pomembna. Za to je potreben napor s strani predsedstva CIOFS, ne samo z objavljanjem

vzgojnih vsebin, dokumentov in okrožnic, ampak tudi z ustvarjanjem dobro postavljenih komunikacijske mreže, ki bo pomagala bratom in sestram v krajevnih bratstvih. Prevajanje dokumentov je bil vedno zelo pomemben izziv za predsedstvo CIOFS. Resnično prizadevanje za komunikacijo bo tudi okrepilo odzive na poklicanost.

Kapitelj priporoča:

- ☞ 1. Predsedstvo CIOFS naj ustanovi skupino, ki bo zbrala brate in sestre, ki obvladajo prevajanje, za pomoč pri tem pomembnem delu.
- ☞ 2. Predsedstvo CIOFS bo oblikovalo uradno obliko letnega poročila, ki bo služila narodnim svetom kot vzorec. To bo narodnim svetom olajšalo oblikovanje poročil in izboljšalo njihovo kvaliteto.
- ☞ 3. Predsedstvo CIOFS bo presodilo o možnosti izdajanja mednarodnega glasila.
- ☞ 4. Spletna stran CIOFS naj bo razgibana. Dopolni naj se:
 - z uvajanjem parametrov, ki bodo urejali domačo stran in družabne medije,
 - s pogostejšim obnavljanjem,
 - z vključitvijo molitvenih namenov.
- ☞ 5. Svetni frančiškovi uporabljajo medije za izboljšanje komunikacije na vseh ravneh: internet, skype, facebook ..., tako da so pozorni na veliko odgovornost, ki jo imajo kot člani OFS do vsebin, ki jih objavljajo v dobro Reda. (Kan. 823.1),
- ☞ 6. Komunikacije med narodnimi bratstvi se naj krepijo:
 - z boljšo komunikacijo med mednarodnimi svetovalci,
 - s spodbujanjem aktivnosti med narodnimi bratstvi istega geografskega področja, da bi se med seboj trdneje povezala,

- z oblikovanjem direktorija narodnih predsednikov in odgovornih za vzgojo ter mednarodnih svetovalcev,
- s pobratenjem, s pomočjo katerega bi delili različne darove in talente med našimi bratstvi.

Mladina

Mednarodni svetovalci FRAME so ves čas kapitlja sodelovali pri vsakem vprašanju. Razpravljali so in predstavljali sklepe generalnemu kapitlju. Poudarili so, da morajo bratje in sestre OFS pričevati mladim z namenom, da bi okrepili medsebojne bratske vezi. V tem smislu so tudi prosili, naj posvečamo veliko pozornost izboljšanju odnosov med OFS in FRAMO, to pa naj vsebuje:

- ☞ 1. Oblikovanje/vzgojo članov OFS in DA, da bi jim približali njihove odgovornosti in naloge v odnosu do FRAME, ki temeljijo na mnogih dokumentih, ki jih je v ta namen objavilo predsedstvo CIOFS.
- ☞ 2. Mladim je treba dati priložnost za sodelovanje pri odgovornih nalogah, v katerih so izvedeni, kot so oblikovanje internetnih strani, sodelovanje v družabnih omrežjih, pri dobrodelnih projektih, oblikovanju, tajniških poslih, računovodstvu ...

Bratstva v nastajanju

Generalna ministrica je v svojem poročilu ugotovila, da je potrebno še posebno skrbeti za narodna bratstva v nastajanju. Ta tema je bila tudi glavni predmet diskusij na dveh kongresih v Afriki.

Kapitelj priporoča:

- ☞ 1. Predsedstvo CIOFS bo še naprej podpiralo in vodilo bratstva v nastajanju.
- ☞ 2. Predsedstvo CIOFS pomaga

najti novim bratstvom eno drugo narodno bratstvo, s katerim bi se lahko povezala.

Denarne zadeve

Finančno poročilo generalnega zakladnika in proračun predsedstva CIOFS za naslednja tri leta je predstavila gospodarska komisija. Poročilo je zbudilo živahno in zdravo razpravo med kapitulariji. Oblikovala so se številna vprašanja, ki so razjasnila veliko stvari, in podani so bili številni predlogi. Ob razmišljanju o tej temi so bili kapitulariji povabljeni, naj se ozirajo na načela in smernice, ki so zapisane v Konstitucijah OFS, predvsem pa naslednje: »V družinskem duhu naj vsak brat ali sestra prispevata po svojih zmožnostih v blagajno bratstva, da bi tako zbirali sredstva, ki so potrebna za življenje bratstva in za njegove dejavnosti pri bogoslužju, apostolatu in dobrodelnosti. Bratje in sestre naj poskrbijo za sredstva in druge prispevke, ki so potrebni za podporo dejavnosti in opravil bratstev na višji ravni in tudi na drugih področjih.« (Konst. 30,3)

Rezultat premišljevanj in pogovora o finančnih dejavnostih je bilo naslednje priporočilo:

- ☞ 1. Bratje in sestre OFS trdneje sklenejo, da bodo finančno podpirali Red.
- ☞ 2. Bratstva bodo razvila načine vplačevanja dohodka, s katerim bodo podpirala svoje narodno bratstvo in tudi mednarodno bratstvo ter revna bratstva, kar bo temeljilo na tem, da se ti bratje in sestre dobro odzivajo na posebne projekte in denar, s katerim jih podpiramo.
- ☞ 3. Predsedstvo CIOFS bo poiskalo ljudi, ki bodo lahko pomagali narodnim svetom pri razvijanju

projektov in pisanju predlogov za dotacije.

- ☞ 4. Spodbujale se bodo prostovoljne donacije posameznih bratov in sester OFS v krajevnih bratstvih, tako da bodo imela občutek pripadnosti mednarodnemu Redu in mu bodo pomagala izboljšati finančno stanje.

Sklep

Ob koncu XIV. generalnega in VI. volilnega kapitlja OFS so vsi udeleženci izrazili hvaležnost Najvišjemu in Slavnemu Bogu, da jim je dal priložnost priti skupaj in praznovati dar mednarodnega bratstva, da so skupaj molili, delili izkušnje, razmišljali in prepoznavali poti, ki jih Bog pripravlja za OFS skupaj s FRAMO za prihajajoča leta. Poseben blagoslov je bilo romanje na La Vernu, kjer so obhajali zaključno sveto mašo. Kapitulariji so okušali obnovljeno milost evangelijskega življenja v bratstvu.

Ta bratska podelitev je izražala veselje in upanje, žalost in skrb (Drugi vatičanski koncil, Veselje in upanje, 1965) vseh udeležencev in narodnih bratstev, ki so jih zastopali. Naši bratje in sestre so prinesli na kapitelj svoje čutenje, da so del človeške družine sedanjega zgodovinskega časa, in svoje zavedanje, da pripadajo Frančiškovega svetnemu

redu in Frančiškovi mladini. Praznovali in občutili so tudi edinost s Cerkvijo in njenimi pastirji, predvsem s papežem Frančiškom, kar prinaša, po milosti Svetega Duha, novo upanje in navdih mnogim ljudem, tako v Cerkvi kot zunaj nje. Njegov zgled in nauk Cerkve prinašata posebno spodbudo in izziv Frančiškovi družini.

Naj bodo ti zaključki zvesti spremljevalci vsem bratstvom OFS in FRAMA med njihovim molitvenim razmišljanjem. Naj bodo bakla, ki bo razsvetljevala njihova srečanja in kapitlje, kot tudi kompas, ki bo vodil njihovo obljubo živeti evangelij v skladu s svetno Frančiškovo karizmo v njihovih družinah, v družbi in Cerkvi.

Naj naš veliki in čudoviti Gospod, vsemogočni Bog in usmiljeni Odrešenik razlije svojo obilno milost na vse svetne Frančiškove brate in sestre, Frančiškovo mladino, da bodo lahko izpolnjevali Božjo sveto in resnično zapoved s preprostostjo, resničnim veseljem in popolno ljubeznijo. Naj naša deviška Mati, sveta Marija Angelska, posreduje za nas skupaj s sv. Frančiškom, sv. Klaro, sv. Ludvikom, francoskim kraljem, in sv. Elizabeto Ogrsko.

Assisi, Italija,
9. november 2014

Poslovil se je msgr. Anton Štrancar (1922 – 2015)

Intervju z zvestim Frančiškovim bratom je bil načrtovan za novo številko BF, a sestra smrt nas je tokrat prehitela in gospodu Tonetu odprla pot v večnost, še preden smo uspeli z njim zadnjič pokramljati. S tega sveta se je poslovil 7. julija 2015 na svojem domu v Ajdovščini.

Naj se spočije v Gospodu na ljubljenski Sveti Gori, kamor je bil položen k večnemu počitku poleg rodne sestre Antonije, ki mu je vse življenje predano stala ob strani.

P. Filip Rupnik o msgr. Štrancarju

Tone, z redovnim imenom Frančišek, je bil zelo goreč za OFS. Želel si je, da bi se razširil ne samo med laike ampak tudi med duhovnike. To se je dogajalo tako: Malo sem bil tudi jaz kriv za to. V Tolminu, kjer je služboval, je bil namreč misijon in tam se je to spočelo. Kmalu po tistem srečanju smo se odločili, da bi imeli OFS tudi za duhovnike, in ustanovili smo duhovniško bratsko skupnost. Prvi animator za duhovniško skupnost OFS je bil Štrancar, ki je v župniji vodil tudi krajevno bratstvo. Hodil sem v Tolmin in skupaj sva iskala novih poti za oživitev bratstev. Za Frančiškovo družino in farane je imel v postnem času vsako leto duhovne vaje. Potem se je Frančiškov duh začel širiti med duhovnike, ki jih je navduševal in animiral. Duhovniki smo se pogosto dobivali, vselej v drugem kraju, kjer je bil župnik, ki nas je rad sprejel. Število škofijskih duhovnikov se je tedaj dokaj hitro povečalo in nekaj

jih še živi, čeprav je bil zadnje čase večkrat skličan pogrebni svet (smeh).

Če je bilo kaj Frančiškovih prijateljev v fari, smo zaprosili za vodenje laikov tudi župnika. Skupaj smo hodili v Drežnico, na Libušnje, h g. Dušanu Bratinu v Ajdovščino, bili smo v Biljah pri g. Ljubu Marcu, v Črničah pri g. Aleksandru Lestanu, na Jesenicah. Štrancar me je tudi večkrat povabil v Frančiškovo družino v Podnanos, za njim tudi g. Dominik Brus, ki je svojo duhovniško pot začel kot kaplan v Tolminu in je bil v duhovniško bratstvo sprejet leta 1974 na Sveti Gori. Tedaj je slovesno zaobljubo v FSR dal tudi kasnejši koprski škof Janez Jenko, ki je ob tisti priliki podal slovesno izjavo, zakaj ga nagovarja asiški ubožec: »Vstopam v Frančiškovo družino, ker vidim, da mi ta svetnik iz davnih časov s svojo ljubeznijo do Kristusa in do ljudi govori, kakšen naj bom kot duhovni pastir na mestu, na katerega sem postavljen.«

Po upokojitvi je g. Štrancar živel v Ajdovščini in do poslednjega dne je redno daroval sv. maše v domu upokojencev v Šturjah, ki se jih je udeleževalo veliko stanovalcev. Ko sem ga obiskal, sva skupaj maševala. Sveta gora je bila kraj, kamor se je najraje zatekal, kjer je ob nedeljah spovedoval vse do poslednjih dni. Dokler so mu moči dopuščale, se je vozil sam, potem pa je potreboval pomoč. Odprtost duha in ljubezen do stvarstva mu je bila

položena v zibelko. Rad se je vračal med domače v rodno vas Planino, če so ga le povabili. Imel sem lepo priložnost, da sva jih skupaj obiskala.

On je bil ves Frančiškov, zelo poglobljen vendar razumljiv in zavzet dušni pastir, preprost in dobrohoten brat. Naj počiva v miru!

Iz življenja KB OFS Tolmin v času msgr. Antona Štrancarja

Iz prvih zapiskov o nastanku tretjega reda sv. Frančiška v Tolminu je razvidno, da so se že od leta 1900 naprej zbirali tretjeredniki. Leta 1918 je provincial frančiškanske province sv. Križa v Ljubljani p. Fabiani izdal dovoljenje, da se ustanovi tretji red v Tolminu. Gvardijan frančiškanske province samostana v Gorici p. Albert Pirc je tako 29. februarja 1920 uradno ustanovil tretji red v Tolminu. Njegov voditelj je bil g. dekan Ivan Rojč.

Bratstvo se je vsa leta ohranjalo, s prihodom gospoda Antona Štrancarja leta 1949, ki je bil navdušen Frančiškov brat, pa se je še poživilo. Leta 1973 je ustanovil še mlajšo skupino OFS, ki se je srečevala v skromni sobici na podstrešju. G. Štrancar je vedno skrbel, da so prihajali novi bratje in sestre in prejeli tudi zaobljube v OFS. Ker se je v bratstvu povečalo število zakonskih parov, se je bratstvo začasno preimenovalo v zakonsko skupino v okviru OFS. Nekaj časa je bila kar kombinacija zakonske skupine in Frančiškove duhovnosti. Vzdrževali smo stike s sosednjimi bratstvi in jim skušali biti v pomoč. Žal so nekatera kasneje prenehala delovati (Libušnje, Drežnica).

Naša srečanja z njim so bila polna veselja, radosti, katero je sam izžareval. Bil je preprost, dober, pa tudi zahteven

in temeljit. Ob branju Svetega pisma in življenja sv. Frančiška smo odkrivali neprecenljivi dar, ki nas je med seboj povezoval, nas bogatil in tako pripravljajal za nadaljnje življenje po veri. Kljub težkim razmeram v takratnem času je bil njegov duh veder, bil na razpolago za vsakršno pomoč, predvsem pa je bil blizu ljudem v stiski. Njegov zgled v bratstvu nam je kazal, kako naj bomo zadovoljni z majhnimi stvarmi, kako naj drug drugega ljubimo in to kažemo v vsakdanjem življenju. Vedno je vzpodbujal, naj se kot skupina povežemo, ker to daje trdnost in moč. »Če boste kot skupina držali skupaj, boste obstali.« In to še kako drži!

Naše zadnje srečanje bratstva z g. Štrancarjem je bilo 13. 7. 1986. Iz Pisma Rimljanom nam je položil na srce besede, naj živimo v miru z vsemi in naj izvršujemo dobra dela. Po njegovem odhodu smo se ga na srečanjih radi spominjali in bili z njim povezani v molitvi, ga obiskovali ter si dopisovali.

V letošnjem letu smo v bratstvu sklenili, da ga 13. 6. 2015 obiščemo. Na njegovo željo smo se srečali na Sveti gori, kjer je skupaj s p. Mihaelom Vovkom in g. Jožetom Vidrihom daroval sveto mašo za krajevni bratstvi Tolmin in Podnanos. Ob tej priliki je naš brat Rok prejel tudi zaobljube v bratstvu Tolmin.

Zahvaljujemo se mu za vse dobro, radi se ga bomo spominjali v molitvi in ga ohranili v svojih srcih. Bog pa naj mu nakloni večno plačilo v nebesih.

s. Marinka Kenda

G. Štrancar in KB OFS Podnanos

»Gospodu Štrancarju je luč brez pojemanja svetila vse življenje in ožarjen z njeno svetlobo je posvetil župnijama Podnanos in Lozice 19 let svojega življenja. Njegova trdna zasidranost v veri in neizmerna ljubezen do Boga in človeka mu je dajala moč, da je ponižno opravljal vsa dela, ki so mu prišla na pot. Bil je enkrat vodja, drugič sodelavec, pa učitelj in mnogokrat tudi svetovalec. Za vsakega človeka je v okviru svojih načrtov našel pravo delo in vsak obisk ljudi v župnijskem domu je bil spodbujajoč. Njegova gostoljubnost je razvezala še tako težke spona srca. Pred njim so bili vsi enaki in pomembni. Otroci in odrasli, brez razlike. Ni bil samo zidar s pravico maševanja, ampak tudi duhovnik v srcu,« so se glasile misli iz pogrebne govora.

G. Dominik Brus, župnik v Podnanosu, ki je bil kaplan pri g. Štrancarju v Tolminu, je za BF povedal: »V Tone-tovi duhovni oporoki je lepo napisano, kako ga je sv. Frančišek nagovoril. Že v Tolminu je hitro pristopil k Frančiškovi družini, jo poživil in spodbujal mlade in odrasle, da so se ji pridružili. Člani nekdanje mladinske skupine so še danes dejavni. Podobno je bilo ob prihodu v Podnanos, kjer je bilo KB ustanovljeno že leta 1911.«

S. Vida Vidrih, predsednica KB, je do-

dala: »Ko je g. Štrancar prišel v Podnanos, so bile v bratstvu le še tri ženice. On nas je vzpodbujal k pripadnosti bratstvu in oživitvi molitvenega življenja. Danes imamo deset rož živega rožnega venca. Obnovil je tudi cerkvice v naših podružnicah, kajti bile so vse v ruševinah – sv. Hieronim, sv. Miklavž, sv. Trojica, Marija Magdalena in Božji grob. Prišel je tudi z obnovo cerkvice sv. Socerba. Ko se je prenavljala cerkva sv. Hieronima na Nanosu, je tja gor prevažal material v prikolici tudi trikrat na dan, če je bilo potrebno. Delo v župniji pa ni nikoli trpelo, opustil ni ene sv. maše in niti ure verouka, ki ga je sam poučeval. Učil je sam, sestra Tončka pa je bila njegova desna roka in skupaj sta razdajala svoje telesne in duhovne moči. Bil je človek odprtega srca in duha, prijazen do vseh. Če si opolnoči potrkal na vrata župnišča, si bil vselej sprejet. Na oblikovanje njegovega odprtega in vedrega značaja je verjetno vplivala dominantna lega rojstne vasi Planine, ki na robu planote podarja človeku prekrasen pogled na Vipavsko dolino.«

Gospod D. Brus: »Karizma sv. Frančiška se je v župniji lepo čutila. Bilo je več molitve, več medsebojne povezanosti, sodelovanja v župniji in dobrotelosti za misijone, za ljudi v stiski, sestre v Tirani ...

Z umorjenim bogoslovcem Emilom Kettejem sta bila sovaščana in velika prijatelja. Tedaj je bil tarča morilcev tudi Tone, vendar jim ni uspelo izvršiti podlega naklepa. Predanost notranjemu klicu je naredila Toneta pogumnega, da se je v župniji podal v obnovo sakralnih objektov. Ni želel zamuditi nobenega težkega in odgovornega dela. Pri vsem delu je ostal duhovnik v najzlahtnejšem pomenu besede.«

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Franz Liszt

Franz Liszt (eden največjih virtuozov na klavirju) je bil rojen 22. oktobra 1811 v gradiščanskem Raidingu. Že zgodaj je ob očetu, ki je obvladal igranje klavirja, violine, čela in kitare, pokazal zanimanje za glasbo. Klavir se je začel učiti pri sedmih letih, pri osmih je komponiral, pri devetih pa že imel prvi samostojen koncert.

Na Dunaju sta ga poučevala Czerny (Beethovnov učenec) in Antonio Salieri, njegova narodnost pa mu je preprečila sprejem na Pariški konservatorij.

Po očetovi smrti 1827 sta se z materjo preselila v Pariz, kjer je navezal stike z mnogimi umetniki svojega časa (Frédéric Chopin, Hector Berlioz in Felix Mendelssohn Bartholdy). Ko je na koncertu leta 1832 slišal igrati Niccola Paganinija, je zrasla njegova odločitev, da bo na klavirju postal tak virtuoz, kot je bil Paganini na violini.

Naslednja leta so zaznamovala neutrudna potovanja, številne kompozicije in nastopi po vsej Evropi. S šest let starejšo Marie d'Agoult se je preselil v Švico in z njo imel tri otroke. Po umetniški strani se je Liszt srečeval tako s kritikami svojega dela (v Angliji je na njegov koncert prišlo le 10 ljudi) kot tudi nadvse velikimi uspehi (na kakšnem od nastopov je bilo tudi več tisoč ljudi). Zasluge je v veliki meri podaril različnim dobrodelnim ustanovam, pomagal pri gradnji katedrale v Kölnu, gimnazije v Dortmundu, cerkve v Budimpešti ... Izumil je klavirski recital – pred njim si niso drznili za en koncert najeti le enega pianista.

Konec leta 1843 sta se Liszt in Marie ločila, ker mu Marie ni več hotela oprostiti ponavljajočih se skokov čez plot. Oster spor za skrbništvo za skupne otroke je dobil Liszt, ki pa je nato otroke pustil pri svoji materi v Parizu.

Od 1843 do 1861 je bil kapelnik v Weimarju in v tem času se je spoprijateljil z Richardom Wagnerjem, ki je kasneje, proti Lisztovi volji, poročil njegovo hči Cosimo. Zasebno se je v tem času povezal s temperamentno kneginjo Carolyne zu Sayn-Wittgenstein, v kateri je našel enakopravno sogovornico in hkrati podpornico njegove umetnosti. Po skorajda 20 letih v Weimarju se je nato preselil v Rim, v glavnem zato, da bi se tam poročil s Carolyne. Toda samo en dan pred poroko je ta zaradi pritiska svoje družine, ki je bila proti sklenitvi zakonske zveze, umaknila svojo privolitev. Dogodek je vplival na njuno zvezo, ki se je razbila.

Liszt se je nato intenzivneje posvetil religioznim skladbam in cerkvenoglasbenim delom. Po smrti svojega sina in hčerke se je preselil v samostan blizu Rima, kjer je živel špartansko. Leta 1857 (13. junija) je bil sprejet v Frančiškov svetni red, papež Pij IX. pa mu je leta 1865 podelil nižje redove in čast opata, s čimer se je vendarle izpolnila Lisztova želja. V teh poznih letih življenja je njegovo delo končno doživelo priznanje.

Leta 1886 je že precej bolan potoval v Weimar, da bi obiskal festival v Bayreuthu pod vodstvom svoje hčere Cosime. Umrl je 31. julija, le nekaj dni po prihodu, zaradi pljučnice in je pokopan na bayreuthskem mestnem pokopališču.

Njegov opus zajema čez 1000 klavirskih del, ki so vsa izredno težka za igranje. Po njem se imenuje med drugim tudi letališče v Budimpešti in asteroid.

Fani Pečar OFS

» ... živite vredno klica, s katerim ste bili poklicani.« (Ef 4,1)

2. evropski kongres OFS in FRAMA

O d 17. do 23. avgusta 2015 bo v Mostarju v Bosni in Hercegovini 2. evropski kongres OFS in FRAMA pod geslom »... živite vredno klica, s katerim ste bili poklicani« (Ef 4,1). V sedmih dneh se bodo zvrstila predavanja, okrogle mize, pričevanja, izmenjave dobrih praks v skrbi za pomoč ostarelim, ubogim in pri varovanju stvarstva. Razmišljali bomo ob dveh temeljnih predavanjih: prvo bo imelo naslov Vloga družine v Cerkvi v luči nove evangelizacije, drugo pa Molitev in evharistija kot vir moči za izpolnjevanje življenjske poklicanosti.

Kongres je namenjen tudi medsebojnemu spoznavanju bratstev in njihovega dela, predvsem pa povezovanju in spodbudam za bolj temeljito krščansko življenje v Frančiškovi svetni duhovnosti. K temu smo poklicani vsi, tako odrasli kot mladi, ki deležimo na Frančiškovi karizmi. Iz Slovenije se bo kongresa udeležilo pet bratov in sester OFS in štirje mladi iz slovenske FRAME. Želimo si, da bi povezovanje med bratstvi v širšem merilu prispevalo k bolj pogumnemu in temeljitemu izpolnjevanju naše svetne poklicanosti. Zato bomo z veseljem posredovali vse, kar bomo doživeli in izvedeli, našim bratom in sestram.

Brate in sestre OFS

in FRAMA prosimo, naj naše delo podprejo z molitvijo. V naslednji številki Brata Frančiška pa boste že lahko prebrali vtise in morda zaključke s kongresa.

Doroteja Emeršič

Nagradna številčnica

Poiščite besedi, ki ju zahtevata opisa, in njune črke pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali pregovor, ki je v povezavi z delom.

1 2 3 4 5 = kos, primerek

6 7 8 9 10 11 = ozek vodni pas, ki veže dve morji ali večji jezera

11	8	9	10	1	2
	5	8	9	4	3
	4	9	2	6	7
	8	6	10	7	2

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
POKORŠČINA!

Na uredništvo ste poslali nekaj pravih odgovorov. Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Ljuba Mesarič**, 4270 Jesenice
2. nagrada: **Amalija Marinčič**, 1000 Ljubljana
3. nagrada: **Jolanda Zver**, 9000 Murska Sobota

Čestitamo!

Pa le še pogumno rešujte!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto) do 30. septembra 2015. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška na novo prebrane in premišljene (19)

XIX.

Kako so iz vinograda nekega duhovnika, v čigar hiši je sveti Frančišek molil, vse grozdje potrgali in izmaknili ljudje, ki so v velikem številu prišli k njemu, kako je pa ta duhovnik na čudežen način pridelal več vina kot kdaj prej, kakor mu je sveti Frančišek obljubil. In kako je Bog razodel svetemu Frančišku, da bo po smrti prišel v nebesa.

Ko je sveti Frančišek nekoč težko obolel na očeh, mu je gospod kardinal Hugolin, ki ga je nežno ljubil in je bil ređu pokrovitelj, pisal, naj pride k njemu v Rieti, kjer so bili izvrstni očesni zdravniki. Čim je sveti Frančišek prejel kardinalovo pismo, je šel najprej k Svetemu Damianu, kjer je stanovala sveta Klara, ta najponižnejša Kristusova nevesta, da bi jo nekoliko potolažil, in je šele nato odpotoval h kardinalu.

Tam pa se je v naslednji noči bolezen svetemu Frančišku tako poslabšala, da ni videl nobene luči več. Ker zaradi tega ni mogel odpotovati, mu je sveta Klara pripravila majhno celico iz trstja, da bi v njej lažje počival. Toda sveti Frančišek ni mogel ne podnevi ne ponoči počivati, nekoliko zaradi bolečin, ki mu jih je povzročila bolezen, nekoliko zaradi mnogih miši, ko so ga zelo nadlegovale. Vedno več teh bolečin in muk je prenašal in pričel misliti ter spoznavati, da je to bič božji za storjene grehe. Začel se je tedaj zahvaljevati Bogu z vsem srcem

in z usti in je nato glasno zaklical, rekoč: "Gospod moj, tega in še veliko hujšega sem vreden! Gospod moj Jezus Kristus, ti dobri pastir, ki nam grešnikom polagaš svoje usmiljenje v raznotere muke in telesne bridkosti, podeli meni, svoji ovčici, milost in moč, da me nobena bolezen ne bridkost ali bolest ne bo ločila od tebe."

Po tej molitvi mu pride glas z neba, ki pravi: "Frančišek, odgovori mi: če bi bil ves svet zlato, če bi vsa morja, studenci in reke bile balzam in bi vse gore in hribi in skale bile žlahtno kamenje in bi ti našel zaklad, toliko vrednejši od vsega tega, kolikor je zlato več vredno kot zemlja ali balzam več kot voda ali žlahtno kamenje več kot hribi in skale, in bi ti bil ta zaklad dan zaradi te bolezni, ali ne bi moral biti zadovoljen in nadvse vesel?" Sveti Frančišek odgovori: "Gospod, nisem vreden tako dragocenega zaklada." Božji glas pa mu pravi: "Veseli se,

Frančišek, zakaj to je zaklad večnega življenja, ki ga hranim zate, in te od te ure obdarjam z njim; ta bolezen pa in bridkost je predujem tega blaženega zaklada."

Tedaj pokliče sveti Frančišek ves vesel nad tako sijajno obljubo svojega tovariša in pravi: "Pojdiva h kardinalu!" Ko je še s svetimi besedami potolažil sveto Klaro in se od nje poslovil, se je napotil proti Rietiju.

Ko se je temu kraju približal, mu je prišla naproti tako velika množica ljudi, da ni hotel iti v mesto in je vstopil v neko cerkev, oddaljeno od njega morda dve milj. Meščani pa so zvedeli, da je v tej cerkvi, in so v trumah hiteli, da bi ga videli. Pri tem so teptali po cerkvenem vinogradu in potrgali vse grozdje. To je duhovnega gospoda v srce bolelo in kesal se je, da je sprejel svetega Frančiška v svojo cerkev. Bog pa je odkril duhovnikovo misel svetemu Frančišku; ta ga zato pokliče k sebi in mu pravi: "Predragi oče, koliko sodčkov vina ti letno obrodi tale vinograd, ko je najboljša letina?" Ta mu odgovori: "Štiriindvajset sodčkov." Pa mu reče sveti Frančišek: "Prosim te, oče, da moje bivanje tu še nekoliko dni potrpežljivo prenašaš, da se popolnoma spočijem; in pusti iz ljubezni do Boga in do mene, ubožca, da si vsak utrga grozd v tem tvojem vinogradu. In obljubim ti v imenu svojega Gospoda Jezusa Kristusa, da ti bo to leto obrodil štirideset sodčkov."

To je storil sveti Frančišek, da bi ostal tam, ker je videl, koliko dobrega sadu je obrodil v dušah ljudi, ki so tja prihajali, od katerih so mnogi odhajali opojeni od božje ljubezni in se odrekli svetu. Duhovni gospod se je zanesel na obljubo svetega Frančiška in je vinograd prostovoljno prepustil vsem, ki so prihajali k temu. In glej, čudo! Vinograd je bil tako poteptan in potrgan, da je ostalo komaj nekaj neobranih grozdov. Ko pa je prišel čas trgatve,

Darovi za revijo Brat Frančišek

2.7.2015	VADNJAL ANICA	20,00 €
2.7.2015	JOŽEFA SEŠEK	20,00 €
2.7.2015	JANEZ DRNOVŠEK	30,00 €
3.7.2015	DRANDA S.	15,00 €
7.7.2015	HELENA LOVRENČAK	25,00 €
9.7.2015	VIDA NAHTIGAL	20,00 €
10.7.2015	GOLOB VERA	10,00 €
10.7.2015	NAROBR TONČKA	10,00 €
10.7.2015	ŽUPNIJA OLIMLJE	25,00 €
13.7.2015	FRANČIŠKA INGLIČ	20,00 €
14.7.2015	LUCIJA ROZMAN	20,00 €
14.7.2015	OSKO MATILDA	20,00 €
17.7.2015	ŽU GORENJE	50,00 €
20.7.2015	ŽGAVC ANGELA	10,00 €
23.7.2015	AGAPITO MARIJA	10,00 €
27.7.2015	KOVAČ RAFKO	20,00 €
28.7.2015	FRANČIŠKA ZIMIC	10,00 €
28.7.2015	MARIJA BOLTAR SAVLI	20,00 €
29.7.2015	ŽNIDARŠIČ ALOJZ	20,00 €
31.7.2015	MEGLIČ MARIJA	5,00 €
31.7.2015	SEVER MAJDA	10,00 €
31.7.2015	CERAR MATILDA	20,00 €
19.7.2015	Šolske sestre - LJ	30,00 €
16.8.2015	Šolske sestre - Gorica	100,00 €
SKUPAJ		540,00 €

je pobral duhovnik te grozde, jih vrgel v v čeber in jih stiskal; in kakor je bil sveti Frančišek obljubil, se je zgodilo: pridelal je štirideset sodčkov najboljšega vina.

Ta čudež nam očitno kaže tole: kakor je po zasluženju svetega Frančiška obrodil potrgani vinograd obilno vina, tako tudi krščansko ljudstvo, nerodovitno zaradi greha, po zasluženju in nauku svetega Frančiška pogosto prinaša obilen in dober sad pokore.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančisku. Amen.

Premišljevanje

Ko Bog dovršuje svoje delo, se pojavijo nasprotja krščanskega življenja: na višku družbenega ugleda nastopi notranja kriza. Telesna slepota je povezana s temno nočjo duše.

Samo tako bo mogel Frančišek dati življenje, ne svoje, temveč Gospodovo življenje: »Če pšenično zrno ne umre ...«.

V temni noči vera, oprta na Gospodovo zvestobo, vztraja v dopuščanju trpljenja, in to v ponižnosti in prošnji.

Nam, ki smo veliko bolj slepi kot Frančišek, se nam zdi osupljivo, da on zaznava v trpljenju Božje usmiljenje. Notranjo luč za zaznavanje Božje pravičnosti (»Gospod, za to sem zaslužen«) in v njej moč vere, izraz Božje dobrote. Sijaj teologalnega življenja, preizkus krščanske mistike, ki ju zberejo Rožice, čeprav veliko prepogosto težijo k izrednim pojavom.

Največje trpljenje svetnika ni ne fizično ne psihično, temveč je v grožnji,

da izgubi ljubezen svojega Gospoda prav zato, ker se zaveda svojega greha in ker ne more razpolagati z njegovo milostjo. Samo vera more spremeniti občutek grožnje v zaupanje. Toda da se to zgodi, ne sme hoteti ničesar, niti junaštva očiščevanja ne; biti mora samo ovčica in se narediti majhnega v rokah dobrega pastirja.

Ljudsko izročilo je bilo pozorno na čudež pomnožitve grozdja. Toda besedilo nas vodi prek simbola vinske trte k obljubi, ki jo da Jezus svojim učencem: »Oče obreže mladike, ki dajejo sad, da bi dale še več sadu« (Jn 15,2).

Takšno je krščansko poslanstvo – preobilno – in sicer po meri velikonočne skrivnosti, po meri življenja, ki vznikla iz smrti, po meri moči, ki se rodi iz šibkosti.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal br. Miran Špelič.
Odmeve prevedel dr. Robert Kralj*

Novice iz Svete dežele

Sveta dežela potrebuje prisotnost romarjev

Ne zapustite Svete dežele! Ni nobenega upravičenega razloga, da ne bi organizirali romanj na svete kraje – varnost v svetiščih in romarskih področjih je zagotovljena. Kristjani v Sveti deželi bolj kot kadarkoli prej potrebujemo prisotnost in podporo romarjev, ki prihajajo z vseh koncev sveta in se zaustavijo tukaj v molitvi.« To je poziv, s katerim se p. Pizzaballa, kustos Svete dežele, v posebnem pismu obrača na kristjane po vsem svetu.

Število romarjev v Sveti deželi drastično upada. Na začetku pove, da že dalj časa število romanj v Sveti deželi drastično upada, in sicer predvsem zaradi strahu, ki so ga povzročile vojne na Bližnjem vzhodu in tudi atentati ekstremistov v zahodnih državah. Samo iz Italije se je v zadnjem letu število romarjev zmanjšalo kar za več kot 40 odstotkov.

Pestrost krščanske skupnosti v Sveti deželi. Nato p. Pizzaballa v pismu predstavi različne skupine kristjanov v Sveti deželi in pomenljivost njihove prisotnosti: »Živeti kot kristjani v Sveti deželi pomeni imeti posebno in univerzalno poklicanost. Tukaj latinsko Cerkev sestavljajo tri skupine: najprej skupnost lokalnih arabskih kristjanov, skupina Palestincev, ki predstavlja tradicionalno prisotnost kristjanov v teh krajih; v porastu je nova Cerkev s hebrejskim imenom qehilā. Skupnost združuje evangeličane, mesijanske jude in katoličane, liturgijo pa obhajajo v hebrejščini; poleg njih je prisotna tudi mednarodna skupnost, v kateri so mnogi delavci iz tujine, predvsem s Filipinov, iz južne Amerike in

Indije, ki imajo stalno bivališče v Sveti deželi. Poleg latinske Cerkev tukaj živijo in delujejo tudi druge pomembne krščanske stvarnosti – pomembnejše med njimi so grškopravoslavna, armenska in koptska Cerkev. Tudi znotraj samega katoliškega sveta obstajajo obredi, ki so drugačni od latinskega,« še pojasnjuje p. Pizzaballa v svojem pismu.

Sveti kraji – znamenja vere, dokaz Jezusovega življenja, smrti in vstajenja. Po njegovih besedah Jeruzalem in krščanski sveti kraji vse do danes ostajajo temeljno znamenje vere, »dokaz Jezusovega življenja, smrti in vstajenja, ki so se prav tukaj, resnično, dopolnili. Vsi kristjani, tudi tisti, ki so najbolj oddaljeni, opazujejo Sveto deželo, da bi v teh znamenjih našli svoje korenine in pristen smisel svojega poslanstva. V Sveti deželi lahko beremo Jezusovo življenje, šolo evangelija,« nadaljuje kustos Svete

dežele in dodaja: »Tukaj se lahko naučimo gledati, poslušati, premišljevati, okušati tišino, da bi doumeli globok in skrivnosten pomen Njegovega prehoda. Okolje,

ki uokvirja Njegovo bivanje med nami, nas spominja na kraje, navade, barve, vonje – ti pa so isti, kot jih je poznal Jezus, ko se je razodel svetu.«

Kristjani v Sveti deželi – manjšina, a z gorečim srcem. P. Pizzaballa nadalje pove, da so bili kristjani v Sveti deželi vedno manjšina. »Čeprav jih je zelo malo, pa so kristjani z gorečim srcem in nikoli niso izginili. Poklicani so dajati plemenito pričevanje vere, biti živa prisotnost, zaljubljeni v lastno zgodovino in ideje; poklicani, naj se ne bojijo sprememb in soočanja z različnostmi, ampak naj bodo odprti, vedri, svobodni, pozitivni in hkrati jasni, ukoreninjeni v lastni identiteti in pripadnosti; s predlogi za prihodnost, dejavni v skrbi za svete kraje, ki varujejo tradicijo in spomin celotnega krščanstva.«

Povabilo na romanje – pričevanje miru in dialoga. »Prav zato, da bi ohranili to prisotnost (in jo po možnosti okrepili) – zaključil pismo p. Pizzaballa – še enkrat vabim škofije, župnije in gibanja, naj nas ne zapustijo; nasprotno, naj si prizadevajo za to, da bi bilo romanje v Sveto deželo pričevanje miru in dialoga. Zaupam, da bodo ta poziv sprejeli mnogi verniki, ki jim je pri srcu Sveta dežela. In da bodo na poteh, po katerih je hodil Jezus, kmalu v večjem številu ponovno prisotni tisti, ki se odpravijo na pot, da bi srečali Tistega, ki je prišel zaradi našega zveličanja.«

MAJ 2015

Gibanje Pax Christi podpira priznanje Palestine kot države

Mednarodno katoliško gibanje Pax Christi poziva države članice Združenih narodov k priznanju Palestine kot države. Tako so zapisali v sporočilu za javnost ob koncu svetovnega zasedanja, ki je od 13. do 17. maja 2015 potekalo v Betlehemu. 160 udeležencev zasedanja mednarodnega gibanja za mir je izrazilo veliko zaskrbljenost glede izraelskih zakonov, ki zanikajo pravice Palestincem in onemogočajo možnost rešitve problema z vzpostavitvijo dveh držav. Pax Christi podpira Palestine v njihovem nenasilnem boju proti okupaciji in spodbuja Izraelce, ki se zavzemajo za uveljavljanje človekovih pravic in mednarodnega prava. Gibanje prav tako pozdravlja priznanje Palestine kot suverene države s strani Vatikana. Prepričani so, da je bilateralno priznanje pomembna potrditev pravice Palestincev do samoodločbe.

Pri Pax Christi prav tako poudarjajo, da so ZDA, Rusija in Evropska unija odgovorne zagotoviti spoštovanje mednarodnega prava. Člani gibanja za mir opogumljajo palestinske in izraelske organizacije, ki se zavzemajo za človekove pravice in mir, naj nadaljujejo s svojim delom za pravičen mir na Bližnjem vzhodu, ki bo temeljil na človekovih pravicah in mednarodnem pravu. Obenem spodbujajo romanja v Sveto deželo, da bi ljudje prišli v stik s krajevnimi ljudmi v Palestini. Brez upanja in solidarnosti ne zatirane osebe ne zatiralci ne bodo našli izhoda iz nasilja, vojne in kulture smrti, še poudarjajo člani gibanja Pax Christi in zagotavljajo svoje nadaljnje prizadevanje za življenje in mir.

JUNIJ 2015

Združeni arabski emirati dobili drugo katoliško cerkev

Združeni arabski emirati so dobili drugo katoliško cerkev. Nahaja se na obrobju Abu Dabija, v industrijskem predelu Mussafaha, in je posvečena apostolu Pavlu. Prva cerkev v Združenih arabskih emiratih je bila zgrajena pred natanko petdesetimi leti, torej leta 1965, posvečena pa je svetemu Jožefu. Zemljo za novo cerkev je poklonila kraljevska družina.

Slovesno odprtje cerkve svetega Pavla je 11. junija 2015 vodil šejk Nahyan bin Mubarak Al Nahyan, minister za mladino, kulturo in razvoj v Združenih arabskih emiratih. Navzoči so bili še vatikanski državni tajnik kardinal Pietro Parolin, Petar Rajić, apostolski nuncij v Kuvajtu, Bahrajnu in Katarju ter apostolski delegat na Arabskem polotoku, in Camillo Ballin, vikar za severno Arabijo. Slovesno bogoslužje z blagoslovitvijo cerkve je potekalo dan zatem, 12. junija. Katoliško skupnost sestavljajo pretežno priseljenci, ki prihajajo v Abu Dabi zaradi dela.

Pastoralna skrb za priseljence je osnovno poslanstvo Cerkve na celotnem Arabskem polotoku, kjer imajo ravno Združeni arabski emirati največji odstotek kristjanov. Razlog je v visokem številu priseljenih delavcev, ki predstavljajo kar 70 odstotkov od štirih milijonov vseh prebivalcev, med njimi pa je kar polovica krščenih. Katoličanov je okoli milijon, pretežno so Indijci in Filipinci. Situacija lokalne Cerkve je dobra, saj je politika kraljevske družine zelo odprta za spoštovanje do različnih tujih skupnosti, tudi verskih, ki so v državi začele zaradi zaposlitvenih razlogov.

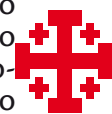
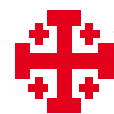
JULIJ 2015

Osebnost meseca: Matilde, mojstrica za keramiko, med mladimi iz Sabastiye in Nursf Jebeila

Matilde Tibuzzi, keramičarka in učiteljica keramike, nam pripoveduje o svoji izkušnji s tečaja keramičarstva v vasi Nursf Jebeil, ki ga je organiziral Center za mozaike iz Jerihe v sodelovanju z Združenjem pro Terra Sancta ter s pomočjo fundacije Assistance Internationale di Lugano (FAI), ki je tečaj financirala. Njena udeležba je bila del večjega projekta, namenjenega oživitvi lokalne tradicije in razvoju regije s posebnim poudarkom na mladih. Pet mladih ljudi, dve dekleti in trije fantje, so bili udeleženci dvotedenskega tečaja, na pomoč pa je priskočil tudi palestinski mojster keramike iz Ramale.

Matilde, kaj v vaši izkušnji je pustilo največji vtis?

»Način, kako se ti mladi ljudje lotevajo reševanja vsake naloge. Imajo veliko željo po širjenju obzorij in učenju. So resni, prijazni in inteligentni, radi sodelujejo in prisluhnejo in imajo veliko

svojih predlogov. Najbolj zabaven in konstruktiven vidik je bil njihov način "narediti arabsko" vsako dekoracijo

ali vajo, ki jim je bila predstavljena: to je vsakemu dnevu dodalo še poseben pomen! Preko njihovih besed, gostoljubnosti in zaupanja sem lahko spoznavala svet, ki je zame nov, kar zadeva navade, vonje in okuse, vendar ne tako drugačen od Italije, kjer sem odrasčala.»

Kako bi opisali dan, ki je bil za vas v teh dveh tednih značilen?

»Zbudim se ob 7. uri v lepem gostišču v Sabastiji, potem sledi tipičen zajtrk s kavo ali čajem, dateljni, kuhanim jajcem, sirom, kruhom, marmelado in sadjem. Potem me pobere eden od mladih udeležencev delavnice za keramiko, ki se pelje mimo, in moj delovni dan se prične.

Ob začetku delavnice mladim razložim program za ta dan: včasih začnemo s pregledom dela prejšnjega dne, druge dneve pa takoj začnemo z nečim novim. Med 11.30 in poldnevom sledi lahko kosilo, ki si ga prineseš s seboj, včasih pa tudi na domu katere od mladih deklet, ker me njena mati želi spoznati in sodelovati pri izkušnji. Ob 1h spet delo do okoli 4h popoldne, ko gredo vsi domov. Vrnem se v svojo sobo in malo počivam, potem pa grem na vožnjo po

podeželju med arheološkimi ruševinami ali na kavo in sladoled na vrtu gostišča. Vedno sledi tradicionalna večerja in potem grem včasih z mladimi na čaj in kadit vodno pipo na vaškem trgu.«

Ste radi delali z njimi?

»Zelo! Takoj bi to izkušnjo spet ponovila! Ohranjamo pogoste stike, ker sem jih prosila, naj me sproti obveščajo o poteku delavnice!«

Kaj vam je bilo všeč v Sabastiji in Nursf Jebeil-u? In kaj morda ne?

»Všeč mi je bilo sproščujoče in mirno vzdušje, lepa pokrajina, dobra hrana in gostoljubnost. Negativna plat pa je zagotovo pomanjkanje čistoče na ulicah.«

In kaj bi sporočili tistim, ki podpirajo naše projekte od daleč?

»Naj še naprej podpirajo te projekte, ker mladi, ki sodelujejo v teh projektih, zelo resno vzamejo priložnost, ki jim je dana, in jo v največji možni meri izkoristijo za to, da bi si ustvarili boljšo prihodnost. Poleg tega ti projekti pomagajo ne le mladim, ki so neposredno udeleženi v njih, temveč dajejo upanje celotni družbi, v kateri živijo, ter celo majhne vasi z 200 prebivalci, kot je Nursf Jebeil, odpirajo v svet, za turizem in možnostim za prihodnji napredek.«

Poletni tabor za otroke v Betlehemu V četrtek, 2. julija 2015, se je končal poletni tabor pri Katoliški akciji v Betlehemu. Tabor je financirala italijanska škofovska konferenca preko svojega Odbora za dobrodelne dejavnosti v državah tretjega sveta kot del projekta

za podporo najšibkejšim delom družbe v Betlehemu, ženskam, mladim in otrokom. Med zaključno prireditvijo, ki so ji prisostvovali starši, sorodniki in sosedji, so otroci predstavili vse, kar so se naučili v tednih dejavnosti: plese, pesmi, igre in predmete, ki so jih izdelali na delavnicah.

Na taboru je pod nadzorstvom ekipe navdušenih učiteljev, koordinatorice kampa sestre Anne in patra Lwaija, frančiškana Kustodije Svete dežele, sodelovalo okrog 200 otrok, starih med 6 in 13 let. V času trajanja poletnega tabora so otroci sodelovali v rekreacijskih in izobraževalnih dejavnostih, kot so ples, gledališče, skupinske igre in športi – še posebno pri nogometu in košarki – ter pri praktičnih dejavnostih. Nekateri dnevi so bili namenjeni kopanju in izletom, bil pa je tudi čas za premišljevanje, v katerem so otroci lahko doživljali krščansko vero. Ves čas so vzgojitelji sodelovali z otroki, od katerih so bili nekateri vedno pripravljeni sodelovati v igrah, medtem ko so drugi otroci navdušeno sprejemali predloge za udeležbo v različnih dejavnostih.

Federica, mlada prostovoljka, ki se je svoje poletje odločila nameniti projektom Združenja pro Terra Sancta, pripoveduje o svojih izkušnjah: »Sprva sem se počutila zelo negotova, ker je bilo že vse pripravljeno, sama pa sem morala narediti prvi korak in se vključiti v dogajanje. Ampak to je trajalo le nekaj dni, potem pa je steklo. Glavna težava je

komunikacija z otroki, saj je večina od njih govorila le arabsko, tako da nisem vedela čisto dobro, kako naj sodelujem, ampak najbolj me je presenetilo, kako so se vsak dan znova trudili vzpostaviti neposreden stik z mano, tako so me na primer skušali naučiti nekaj besed v svojem jeziku. Vedno je lepo videti otroke, polne veselja in navdušenja, še posebno, če je njihov življenjski položaj povsem drugačen. To je bila res lepa izkušnja, narporna, vendar zelo zanimiva, saj sem se vsaj do neke mere dobila stik z njihovo resničnostjo in njihovo zgodovino, tako da sem se še bolj povezala z njimi.«

To je bil zelo pomemben čas za otroke v Betlehemu, saj njihovo vsakdanje življenje znotraj družbeno-političnega konteksta, v katerem živijo, ponuja zelo malo možnosti za osebno rast in zabavo. Zato je ključnega pomena, da obstajajo pobude, ki dajejo prostor in upanje tistim, ki jih težave v državi najbolj prizadenejo.

Osebnost meseca: p. Ibrahim, župnik v Alepu v Siriji

P. Ibrahim Alsabagh je župnik v Alepu. Rodil se je v Damasku, študij je končal v Rimu, potem pa se je vrnil v Sirijo, da bi bil med svojimi ljudmi. Spregovoril je o tem, kaj pomeni živeti iz vere v mestu, kot je Alepo, ki je zaradi konfliktov do cela opustošeno.

P. Ibrahim, kaj je tisto, zaradi česar boste ostali v Alepu, mestu, ki ga je uničilo nesmiselno vojno nasilje?

Najprej bi rekel, da vse to dojemam kot Božjo voljo v svojem življenju. Namreč, v preteklosti sem sklenil zavezo z Gospodom, ko mi je bilo jasno, da hoče, naj mu sledim. Rekel sem mu: »Gospod, življenje s tabo je precej težko, ampak brez tebe je nemogoče. Ne morem živeti ločeno od tebe.« Ko sem spoznal, da je moja duhovniška poklicanost skrbeti za druge, za družine, sem ga prosil, da bi bil z mano, ko sem z družinami. Takrat sem bil star 19 let, vendar tega nikoli nisem pozabil, ker je ta dogodek vedno prisoten v mojem srcu. Torej, skrbim za Njegovo družino, Njegovo ljudstvo: to je Njegova volja in hkrati razlog, zakaj sem pripravljen iti – in se počutim miren, ko grem kamor koli, če čutim, da me pošilja On. Ko sem zvedel, da grem v Alepo, me ni bilo strah, čeprav mi je bilo jasno, da bom nosil težek križ zaradi tamkajšnjih življenjskih pogojev. Ampak zaveza z Gospodom je že bila sklenjena in je bila torej tudi moje vodilo, zato iz ljubezni ostajam na tej poti z velikim mirom in srčnostjo.

Ali vas ni nikoli strah?

Stvari, ki nam zbujajo strah, premagujemo z milostjo Gospoda, ki deluje v nas. To je ista milost, ki nam omogoča, da delamo stvari, ki si jih sami nikoli ne bi mogli zamisliti in jih bili sposobni narediti. Celo zdaj, tukaj, v tem mestu, čutim očetovstvo in lepoto, da rečem: »Ampak, saj nisem zmožen takšne nežnosti! Nimam tolikšne ljubezni v sebi!« In tako se zavedam te milosti, ki prihaja od Njega. Resnično, ko se Jezusu v celoti izročimo, je On tisti, ki živi v nas, kot pravi sveti Pavel.

Kako živite občestvo z vesoljno Cerkvijo?

Naši problemi so objektivne narave: komunikacije, povezave, prekinitve v delovanju telefonskih linij. Kljub temu vsak dan poskušam zvedeti, kaj pravi papež. Po svojem zadnjem obisku v Italiji sem spoznal, da župnije, duhov-

niki in mnoge redovnice zelo veliko molijo nas, kar je zelo spodbudno.

Kaj bi prosili ljudi v zahodni Evropi?

Predvsem, da molite za Bližnji vzhod, za kristjane v Siriji in v Alepu; kajti molitev je znamenje vere, je otipljiv znak globokega občestva, ki obstaja med nami. In potem ... imamo potrebe po vsem. Včasih kar ne moremo izraziti, kaj res potrebujemo. S pomočjo, ki jo dobivamo, tudi če je majhna, lahko pomagamo ljudem. Ne pozabite na velikodušnost.

Sv. Pavel je osebno skrbel za nabirke za kristjane v Jeruzalemu, ki so bili v velikih težavah, in je vabil vernike, naj izrazijo ljubezen, ki jo imajo v svojih srcih, z nudenjem konkretne pomoči drugim Cerkvam v težavah. Ker še naprej zaupamo v Božjo previdnost, smo prepričani, da bo vedno z nami.«

Muzej Terra Sancta v Jeruzalemu

Frančiškani Kustodije Svete dežele skupaj z Združenjem pro Terra Sancta in Studium Biblicum Franciscanum gradijo Muzej Terra Sancta, prvi muzej na svetu, posvečen koreninam krščanstva in ohranitvi svetih krajev.

Muzej zdaj gradijo v središču svetega mesta, ki je mati človeštva, sestavljen pa bo iz treh oddelkov, multimedijskega, arheološkega in zgodovinskega. To bo stalna razstava arheoloških ostankov in del izrednega zgodovinskega in umetniškega pomena, ki jih frančiškani iz Kustodije Svete dežele ohranjajo že skoraj osem stoletij svojega delovanja v svetih krajih.

Muzej Terra Sancta bo tudi dinamičen kulturni center, ki bo skozi odkriva-

nje zgodovine tega izrednega območja, kjer so sveti kraji treh največjih monoteističnih religij in kjer se usode različnih prebivalcev že več tisočletij prepletajo na skrivnosten način, spodbujal medkulturni in medverski dialog.

Kakor pravi pater Pierbattista Pizzaballa, kustos Svete dežele: »Muzej Terra Sancta bo znova prehodil pot do korenin krščanstva in te dežele, ker ima le-ta zgodovino, v kateri je očitna tako krščanska prisotnost kot tudi prisotnost judovstva in islama, vendar jo bo treba bolj osvetliti in prikazati kot del verskega izročila. Kristjani, čeprav so neznatna manjšina, so bili vedno in so še danes živo in bogato kulturno prisotni in so tako veliko prispevali k izgradnji odnosov, ne le z lokalnim prebivalstvom, ampak tudi z mnogimi družbami po svetu. Ta resničnost šele zdaj postaja javno vidna.«

Nujna pomoč v Siriji

»Ljudje živijo v strahu, ves čas se počutijo v ogroženju. Vendar pa še naprej poskušajo živeti normalno življenje, odhajajo zdoma, hodijo v cerkev ... Tudi jaz, ki moram biti zaradi

nudenja pomoči mobilni, se nenehno počutim v nevarnosti; vendar me to ne ustavi,« pripoveduje p. Simon Herro.

Vse od leta 2011 državljanska vojna povzroča neizmerno trpljenje sirskega ljudstva. Tako varnostne sile kot tudi »uporniki« so izvedli številne obsežne operacije, ki so se končale z množičnimi usmrtitvami, poboji, aretacijami, ugrabitvami in mučenji. Mnoga podjetja so zaprli. Milijoni turistov, ki so prej podpirali gospodarstvo, več ne prihajajo v deželo. Mednarodni embargo je otežil kakršen koli izvoz. Cene na črnem trgu so vrtoglavo narasle, zaposlitvene možnosti so vse bolj redke. Mnoge družine in starejši ljudje trpijo predvsem zaradi pomanjkanja električne energije in vode ter zaradi pomanjkanja hrane in medicinske oskrbe; pogosto ostanejo brez doma. Večkrat na dan pride do izpadov električne energije in poraba bencina je omejena. Vsi živijo v negotovosti, kdaj bo padla naslednja bomba.

Prisotnost frančiškanov v Siriji – nepogrešljiva pomoč za mnoge Sirce. V nasprotju s številnimi humanitarnimi

organizacijami bratje vse od začetka nemirov niso nikoli zapustili države in so še vedno močno prisotni na številnih območjih: v Latakii, Damasku, Alepu in številnih vaseh doline Orontes. Lokalnim prebivalcem nudijo pomoč ne glede na njihovo vero ali narodnost, posebno pa skrbijo za ženske in otroke.

Bratje iz Kustodije Svete dežele so ustanovili štiri sprejemne centre, ki skrbijo za osnovne potrebe najrevnejših med prebivalci: kupujejo hrano, oblačila in odeje. Prav tako poskušajo pomagati bolnikom, saj ni mreže javnega zdravstva, ki bi zagotavljalo zdravlila in nujno zdravstveno oskrbo, zlasti prek bolnišnice v Alepu, ki jo upravlja Kustodija, in prek zdravstvenih klinik, ki jih upravljajo frančiškanski samostani.

AVGUST 2015

Patriarh Sako: Spremeni naš položaj iz smrti v življenje

Kmalu bo minilo natanko eno leto od tragedije kristjanov z ravnine Ninive. Svoje domove so bili prisiljeni zapustiti v noči med 6. in 7. avgustom 2014. Zatekli so se v iraško avtonomno regijo Kurdistan, kjer še danes mnogi med njimi živijo v žalostnih razmerah. Dogodka izpred enega leta se je kaldejski patriarh Louis Raphael I. Sako spomnil s posebno molitvijo, s katero se med drugim obrača na papeža Frančiška in škofo po celem svetu. Njegova molitev je objavljena na spletni strani Bagdadhope.

Spremeni naš položaj iz smrti v življenje. Začenja se s pozivom vsem kristjanom, da bi se s tistimi v Iraku združili v molitvi za mir in stabilnost. In sicer ob prvi obletnici, odkar je tako imenovana Islamska država zavzela krščanske vasi na ravnini Ninive. Jezus nas je naučil, kako moliti k Očetu, in nam zagotovil, da bomo prejeli vse, karkoli bomo prosili. »Zato se Ti izročamo

s popolnim zaupanjem in Te prosimo, da nam daš moči, da bi ostali neomajni med tem nasilnim viharjem in da bi dosegli mir ter varnost, preden bo prepozno. To je naša prošnja, in četudi se nam zdi težko, Ti zaupamo, da nam daješ tisto, kar potrebujemo za naše preživetje in za našo prihodnost. Pomagaj nam, Oče, da bi delali skupaj, da bi bili svobodni, odgovorni in ljubeči ter da bi izpolnjevali Tvojo voljo z veseljem, pozornostjo in pogumom.« Molitev se nadaljuje z besedami o dogodku v Kani, kjer je Jezusova mati prva opazila, da je zmanjkalo vina: »Po njeni priprošnji Te prosimo, Oče, da bi spremenil naš položaj iz smrti v življenje, tako kot je Tvoj Sin vodo spremenil v vino.«

Prijateljstvo bratov in sester nam daje pogum. Prijateljstvo, solidarnost in podpora bratov in sester z Zahoda nam dajejo pogum, da vztrajamo – tako je kaldejski patriarh zatrdil pred nekaj dnevi med govorom v Italiji, ko je prejel nagrado La Traglia. Le-ta se podeljuje na področju vrednotenja in skrbi za tradicije, varstvo človekovih pravic, dostojanstvo ter kulturno in versko identiteto majhnih skupnosti in etnij. »Vedenje, da ste nam blizu, nas spodbuja, da negujemo skupno življenje, v miru in harmoniji, z našimi brati muslimani.«

Kolumbovi vitezi pomagajo preganjanim na Bližnjem vzhodu

Kristjanom in drugim preganjanim manjšinam na Bližnjem vzhodu pomagajo tudi Kolumbovi vitezi. V ta namen so namenili že preko tri milijone dolarjev. V juliju so začeli z novo kampanjo zbiranja sredstev in ozaveščanja o trpljenju kristjanov ter drugih v tisti regiji. Del njihovega prizadevanja je video, ki si ga je mogoče ogledati na spletni strani YouTube (<https://youtu.be/Mq--mXUHNfk>). Poleg

tega so svojo kampanjo natančno predstavili na mednarodni konferenci v Filadelfiji. Tam sta med drugim sodelovala dva

predstavnik škofov iz Iraka in Sirije, ki sta predstavila trenutne razmere.

Kolumbovi vitezi so prva sredstva za pomoč krščanskim beguncem začeli zbirati avgusta 2014. Namenili so jih za gradnjo novih nastanitev in za nakup medicinskih pripomočkov. »Kristjani na Bližnjem vzhodu se soočajo s strašnimi razmerami – tudi z izumiranjem – medtem ko je odgovor mednarodne skupnosti pomilovanja vredno nezadosten.« Tako zatrjuje Carl Anderson, vrhovni vitez Kolumbovih viteзов. Obenem spominja, da je papež Frančišek spodbudil k ukrepanju. Njihova organizacija na njegov poziv odgovarja tako, da se obrača na svoje člane in javnost nasploh. Vse naproša, da bi pomagali rešiti življenja oseb, ki jih preganjajo zgolj zaradi njihove krščanske vere.

Kolumbovi vitezi imajo dolgo zgodovino glede podpore žrtvam verskega preganjanja. S humanitarno pomočjo in mednarodnim ozaveščanjem so posredovali že v dvajsetih letih 20. stoletja, ko je bila katoliška Cerkev preganjana v Mehiki. Prav tako je bila pomembna njihova pomoč po terorističnem napadu 11. septembra 2001, po tajfunu na Filipinih leta 2013, po cunamijih v Indoneziji in na Japonskem ter ob mnogih drugih tragedijah. Kolumbovi vitezi, ki so tako eno najbolj aktivnih dobrodelnih združenj v ZDA, s skoraj 1,9 milijoni članov po celem svetu veljajo za največjo katoliško bratovščino.

Darovi za šole v Sveti deželi 21.5. - 31.7.2015

Frančiška	Buček	5,00 €
Ivana	Kirn	5,00 €
Ivanka	Triller	5,00 €
Jožefa	Zupančič	5,00 €
Anton	Bambič	10,00 €
Ivanka	Benedik	10,00 €
Ana	Glavan	10,00 €
Jože	Jernejčič	10,00 €
Roman	Kričaj	10,00 €
Martin	Lovšin	10,00 €
Janez	Papler	10,00 €
Majda	Sever	10,00 €
Erika	Stanič	10,00 €
Ana	Škorjanc	10,00 €
Marija Mija	Tavčar	10,00 €
Zinka	Vadnjal	10,00 €
Mara	Vilar	10,00 €
Rudolf	Zore	10,00 €
Ivan	Žnidaršič	10,00 €
Darko	Glivar	15,00 €
Mijo	Tisaj	15,00 €
Alojz	Gostečnik	20,00 €
Anton	Hribar	20,00 €
Marija	Humar	20,00 €
Nada	Jelovčan	20,00 €
Ivan	Jerončič	20,00 €
Lidija	Knez	20,00 €
Rozalija	Kukar	20,00 €
družina	Martinjak	20,00 €
Marija	Mihevc	20,00 €
Jožica	Možina	20,00 €
Alojzija	Munda	20,00 €

Romanje na Sv. Višarje – Anino romanje

Društvo prijateljev Svete dežele je 1. avgusta 2015 pripravilo romanje na Svete Višarje, ki ga je vodil komisar za Sveto deželo p. Peter Lavrih. Večina romarjev je bila iz Ljubljane, Kranja, Kamnika in okolice teh krajev. Na pot proti Svetim Višarjam smo se odpravili z dvema avtobusoma, ki sta se ustavila na marsikateri postaji, da sta se napolnila in sprejela vse, ki so se odločili za romanje. To je seveda podaljšalo pot, a približalo Svete Višarje tistim, ki niso iz Ljubljane, nimajo avtomobilov ali pa ne želijo sami voziti.

Vožnja je bila prijetna iz več razlogov: romanje je bilo na dan, ko je med dvema bolj ali manj deževnima dnevoma sijalo sonce, pa ne tako vroče kot v letošnji julijski pripeki, s svojo besedo o krajih in zgodovini dežel, po katerih smo se vozili, ga je osvetljeval pater Peter, svoje so pridali tudi udeleženci z molitvijo rožnega venca in s prijaznim klepetom.

Malo depresivno so na nas delovale prazne hiše v Trbižu, sicer pa je pokrajina zelo lepa. Pravijo, da bi država tja rada naselila prebežnike z vojnih območij, pa prebivalci tega ne marajo. Bog ve, kaj se bo še res zgodilo Evropi, kjer je premalo otrok in mladih.

Na Svete Višarje, 1766 m visok vrh nad Kanalsko dolino, romarsko središče Slovencev, Italijanov in Avstrijcev, se romarji vzpenjajo že od 14. stoletja. Svoj čas so hodili peš, lahko so nesli s seboj še poleno za kurjavo v zatočiščih za romarje. Mi smo se popeljali z žičnico iz Žabnic. Na vrhu se je odprl čudovit pogled – vse naokrog so visoki gorski vrhovi.

Marijino svetišče je postavljeno v zavetju koničastih vrhov Julijskih Alp. Tako lepo ozadje ima najbrž samo še špansko romarsko središče Montserrat, sveta gora Kataloncev, kjer je skalovje še malo bolj divje. Tam kraljuje črna Marija, pri nas pa Višarska Marija. Slikar Tone Kralj jo je naslikal z razprostrtim ogrinjalom, kamor vabi v svoje zavetje vse, ki poromajo v to visokogorsko svetišče.

Mašo za romarje s treh govornih območij je vodil nadškof Alojz Uran ob asistenci p. Petra in še duhovnika Tonija Kmeta. V spovednicah so spovedovali v vseh treh jezikih. Italijanski spovednik je bil glede na barvo svoje kože najbrž iz Afrike.

Nadškof Uran je maševal, pridigal in prepeval v slovenščini, italijanščini in nemščini, p. Peter je pridal evangelij in prošnje še v nemščini.

Po odgovorih in molitvah je bilo slišati, da je Slovencev v cerkvi malo več kot ljudi drugih narodov. K temu smo prispevali tudi mi, saj nas je bilo nad 100. Tako je polno zazvenela slovenska prošnja Mariji: Marija, pomagaj nam sleherni čas. Zato smo tudi prišli na Svete Višarje: vsak s svojimi prošnjami.

Po koncu maše je nadškof Uran povabil vse navzoče, da počastijo Marijo z obhodomoltarja. Na koncu je vsakega

posebej pozdravil v njegovem jeziku, se rokoval z njim in mu dal podobico Višarske Marije. Če ni po videzu uganil, katere narodnosti je, ga je vprašal, da je lahko spregovoril z njim v njegovem jeziku. Prisrčna gesta!

Po maši in petju slovenskih Marijinih pesmi smo se razkropili okrog cerkve, pomalicali, pregledali ponudbo trgovin in se z žičnico vrnili na vznožje gore, kjer nas je čakal avtobus. Zapeljali smo se do Žirovnice, kjer nas je v gostilni Trebušnik že čakala »kočerja«, kot reče p. Peter – obrok med kosilom in večerjo. Če bi večkrat prišli sem, tudi nas ne bi mogli zriniti v Aljažev stolp na Triglavu (kot se je godilo Mlakarjevemu Trebušniku). Lahko si mislite, kakšne so bile porcije! No, gostilničar je večino oskrbel tudi z večerjo, zavito v staniol.

Po tem oddihu smo se odpeljali proti domovom. Ljudje so izstopali, avtobusa sta se praznila. Vsak je odnesel s seboj svoja doživetja, svoja razmišljanja.

Marjeta Humar

Ana Marija	Muri	20,00 €
Jožica	Pleskovič	20,00 €
Jana	Protič	20,00 €
Klemen	Smukavec	20,00 €
Kristina	Šajn	20,00 €
Jasna	Šramel Vilhar	20,00 €
Ivan	Vrabič	20,00 €
Jerica	Vrabič	20,00 €
Štefan	Bahun	25,00 €
Emil	Drev	25,00 €
Franc	Grmek	30,00 €
Andrej	Ivančič	30,00 €
Alojz	Miklavčič	30,00 €
Francka	Peternel	30,00 €
Marjeta	Pikelj	30,00 €
Dalibor	Trupina	30,00 €
Robert	Smodiš	40,00 €
Nika	Beravs	50,00 €
Ivana	Cotič	50,00 €
Ivana	Čopič	50,00 €
Vlasta	Globevnik	50,00 €
Milena	Goršič	50,00 €
Ana	Matanič	50,00 €
Vika	Mrzljak	50,00 €
Danica	Šebanc	50,00 €
Neda	Štiglic	50,00 €
Lilijana	Arih	100,00 €
Cilka	Bizjak	100,00 €
Ljudmila	Gorenc	100,00 €
Pavel	Mihevc	100,00 €
Jože	Oblak	100,00 €
Kartuzija	Pleterje	100,00 €
Nina	Klun Čakš	500,00 €
Tatjana	Kobi	500,00 €
SKUPAJ		2900,00 €

Moj slovenski camino

PETI DAN: STIČNA – VELIKA DOBRAVA – VIŠNJA GORA – POLICA PRI GROSUPLJEM – LJUBLJANA = 42 km

»HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI IN PIL NJE PRELESTI ...« (Oton Župancič)

Dan smo začeli z jutranjo mašo v samostanski cerkvi in p. Bernard je na orgle igral za nas. Samo za nas! To smo občutili vsi! Pomahal nam je, ko smo prišli v cerkev in pomahal nam je za pozdrav miru. Vrnili smo mu pozdrav.

V dežju smo zapustili Stično. Pelerine in dežniki so iz nahrbtnikov spet romali ven in naša četica se je razdelila na dve skupini. Bog pomagaj, ampak v močnem dežju in »pokriti« z dežniki smo nekateri v Dolenji Dobravi zgrešili Jakobovo cerkev. Šli smo po drugi poti in se s preostankom romarjev dobili v župnišču v Višnji gori, kjer nas je prijazno sprejel nekdanji brezovski župnik Janez Mihelčič. Ko nas je vprašal, kaj nam lahko skuha, čajali kavo, mi je »ušlo« in rekla sem: »Oboje!« In res smo dobili oboje in mu pojedli še vso zalogo dobrot od sv. birne.

Malo smo se posušili in ogreli, potem pa skupaj stopili še v cerkev sv. Tilna. Na pokopališču ob cerkvi počiva moja dobra prijateljica Lojzka Turkova iz Višnje gore, ki je umrla pri hudi prometni nesreči na novi avtocesti.

Tu je 37 let svojega življenja preživel duhovnik in pisatelj Janez Cigler, avtor prve slovenske povesti SREČA V NESREČI. Na steni cerkve je vzdana plošča z besedilom:

Janez Cigler, fajmošter Višnjegorski, * 7.V.1792 + 11.IV.1869. Tukaj trupla prah počiva. Duša tam plačilo vživa. Kličem milo iz temne jame. Moli, o prijatelj, zame.

Poslovlili sta se Zlatka in Zora, ki sta končali romanje, pa tudi Breda, ki pa nam je obljubila, da se naslednje jutro spet vidimo.

Višnja gora, izredno lepo staro mesto, ki mu je cesar Friderik že leta 1478 dal

mestne pravice, nas je pozdravljala z leve. Mesto je imelo svoj pečat, mestni grb in sodnika že leta 1294. In vkljenjenega polža.

Šli smo mimo Dednega dola (tu živi moja nekdanja sodelavka Vida), mimo domačije ljudske pisateljice Angelce Škufca, do cerkve sv. Jakoba na Polici nad Grosupljem in naprej čez Veliko in Malo Staro vas. Spomnila sem se na Stanko Škrjančev, mojo žal že pokojno sodelavko, prijazno in vedno veselo žensko, ki ji je rak vzel življenje in ki mi je med zadnjo vojno, ko smo imeli doma begunce iz Dalmacije, brez velikih besed in brez napovedi pripeljala poln prtljajnik hrane. Hvala, Stanka, in počivaj v miru Božjem!

Počivali smo pod Magdalensko goro z gotsko cerkvijo Sv. Marije Magdalene.

Z nami je počivalo tudi sonce in dan je bil lep in umit, travniki zeleni in dišeči.

Tu so največja halštatska najdišča na Slovenskem. Najstarejše izkopanine segajo v obdobje do 1100 pr. Kr.

Z zanimive Magdalenske gore smo se spustili do vasi Zgornja Slivnica, skozi vas Repče, kjer smo pod kozolcem dobili »tekočo okrepitev«, pod hribom Molnik nad kamnolomom do vasi Orle. V kamnolomu se še vidijo sledi, kjer so zažgali kombi, ki so ga za beg uporabili roparji trezorjev.

Takoj za Orlami smo bili že na Golovcu in po znanih stezah in stezicah prišli do Rakovnika. Ustavili smo se pri kapelici Lurške Marije, se zahvalili za prehojene kilometre in se priporočili za naprej. In Korošci so spet zapeli ...

Ljubljančani smo šli spat domov, drugi romarji so prespali pri Riglerjevih.

O, kako je bilo lepo spati v svoji postelji! To je bilo pa res razkošje! Stroj je opral vse mokre in blatne cunjice in nahrbtnik je dobil svežo in suho vsebino.

Lahko noč in lepe sanje, Božji mir naj leže vanje!

Se nadaljuje

Odrasli skavti v Benetkah na prazniku Kristusa rešitelja

Odrasli skavti regije ALPE-ADRIA (SLOVENIJA, AVSTRIJA, ITALIJA in HRVATSKA) smo tudi letos od odraslih skavtov iz Benetk dobili prijazno vabilo na tradicionalno beneško praznovanje, ki je v Benetkah vsako leto tretji konec tedna v juliju.

Praznik REDENTORE (= Rešenik oz. Rešitelj) je zaobljuba Benečanov, da se bodo vsako leto s procesijo od cerkve Rešenika do cerkve Marije od zdravja in zahvalno mašo zahvalili Rešeniku, ki jih je rešil hude kuge, ki je kar dvakrat v Benetkah zdesetkala takratno prebivalstvo.

V petek je bila organizirana zelo dobro obiskana okrogla miza na temo KAJ LAHKO MI SKAVTI NAREDIMO ZA MIR V SVETU, v soboto pa ogled skritih kotičkov Benetk z domačini, beneškimi skavti. To so tisti lepi kotički, ki jih ne pozna in ne pokaže noben vodič.

V soboto zvečer je v beneško laguno odpeljalo na stotine ladij, okrašenih z zelenjem in lampijončki, in okrog polnoči je – kot vsako leto doslej – beneško nebo razsvetlilo na tisoče lučk. Čudovit ognjemet je trajal več kot pol ure.

V nedeljo so se skavti pridružili veliki množici turistov in vernikov, ki se je v procesiji podala peš po pontonskem mostu čez kanal della Giudecca k sveti maši.

Bilo je zares lepo, in čeprav skavti spoznavajo Benetke že trinajstič zaporedoma, je bilo tudi letos nadvse zanimivo, zato samo iskrena zahvala beneškim skavtom za vse in iskrena želja: VIDIMO SE SPET PRIHODNJE LETO, ČE BOG DA!

Ester Srdarev

Romanje pred Slomškovo nedeljo:

sobota, 26. september 2015
MARIA LUGGAU V ZILJSKI DOLINI
in GOSPA SVETA NA KOROŠKEM

Jesensko romanje v sosednjo Avstrijo, Ziljsko dolino in h Gospe Sveti.

Program:

- ☞ odhod iz Ljubljane: sobota, 26. september 2015, ob 6.00 – parkirišče Dolgi most (Vič),
- ☞ ob 6.15 postanek na avtobusni postaji v Ljubljani, št. 29A,
- ☞ ob 7.20 postanek v Kamniku na avtobusni postaji,
- ☞ ob 7.50 postanek v Kranju na avtobusni postaji,
- ☞ nadaljevanje v Avstrijo do božje poti Maria Luggau na koncu Ziljske doline.

Tam bomo imeli romarsko pobožnost, sveto mašo in okrepčilo iz popotne torbe.

Nadaljevanje h GOSPE SVETI NA KOROŠKO, kjer bodo litanije in molitev. Sledi nekaj prostega časa in nadaljevanje na Gorenjsko na kočerjo (kosilo+večerja). Prihod domov v večernih urah.

Stroški romanja: 40 € (za člane Društva prijateljev Svete dežele), drugi 44 €. Plačilo ob prijavi!

Možnosti prijave:

- ☞ Po telefonu 01 24 44 250
- ☞ Po e-pošti: komisariat@rkcs.si
- ☞ Po pošti na naslov Komisariata za Sveto deželo, Tržaška 85, 1000 Ljubljana
- ☞ S spletno prijavnico na spletni strani Komisariata: www.sveta-dezela.si

»Če ste si hoteli privoščiti lepoto, ki je še niste okusili, potem si izberite najlepše potovanje z ladjo po Norveški«

Kdor potuje, bere knjigo stvarstva, kdor sedi doma, ima knjigo odprto vedno samo na eni strani. (Sv. Avguštin)

Severni sij z ladjo družbe Hurtigruten

PO NORVEŠKI OD BERGNA DO KIRKENESA – »AURORA BOREALIS«
(letalo do Bergna in nazaj iz Kirkenesa – ladja Nordnorge)

Romanje k Stvarnikovi lepoti
DATUM: OD 19. DO 25. NOV. 2015

Zakaj v zimo in v noč v Skandinavijo, na ladjo družbe Hurtigruten? Norveška obalna plovba je v več kot sto letih obratovanja razvila visoko kvaliteto ladijskega potovanja ob norveški obali od Bergna do Kirkenesa. Poletje ima svoj čar zaradi polnočnega sonca. Zima ima pa drugačen čar, to je severna svetloba ponoči ali Aurora Borealis. In ker vožnja traja 7 dni in je v novembru že dolga noč in zelo kratek dan, je možnost videti Auroro Borealis zelo velika. Garancije nihče ne da, je pa dolga noč, in če je še jasna povrhu, je lepota barv toliko bolj vidna.

ODHOD, 19. nov. 2015: Zbiranje na Brniku ob 5.45, let v Kopenhagen in Bergen. Transfer v pristanišče in vkrcaje na ladjo Hurtigruten M/S Nordnorge v Bergnu, odhod ob 22.30.

(od 19.–25. nov. na ladji). Namestitev v kabinah z dvema ležiščema, oskrba POLNI PENZION (zajtrk, kosilo in večerja). Ladja ustavlja v mestih ob norveški obali. V času postankov ogledi mest in znamenitosti. Na ladji organizirajo izlete za posa-

mezne ogledne znamenitosti; to se plača posebej. V TEM ČASU JE OPTIMALNA MOŽNOST ZA OPAZOVANJE SEVERNEGA SIJA »AURORA BOREALIS« (kar je eno izmed naravnih čudes sveta!!).

Eden takih izletov je tudi obisk NORDKAPA (doplačilo pribl. 143 €), pa tudi drugi izleti, s haskiji, s sanmi ... Nanje se lahko prijavite tudi na ladji.

25. 11. 2015 ob 9.00 prihod v Kirkenes, norveško mesto na meji z Rusijo, prevoz na letališče polet via Oslo, Frankfurt v Ljubljano ob 22.10.

VSEBINA PONUDBE: Letalski prevoz do Bergna in iz Kirkenesa v Ljubljano, ladja družbe Hurtigruten iz Bergna v Kirkenes v notranji kabini z 2 ležiščema TWC, na ladji bivanje s polnimi penzoni.

CENA (za člane) 1.490,00 €; nečlani + 10%.

V CENO NI VKLJUČENO: lokalni taksi prevozi z letališča v pristanišče in obratno, izbirni izleti.

TAKO ZELO ugodna ponudba je le v zimski sezoni. Ponudba je narejena za najmanj 10 oseb, lahko tudi več. (Enak program pred 5 leti je stal 1.695 €).

Prijave sprejemamo takoj oz. do zasedbe mest. PLAČILO OB PRIJAVI 500 € IN PRIJAVA JE SPREJETA; drugi del plačila do 1. 10. 2015 (500 €), dokončno do 30. 10. 2015. Kasneje samo, če bo prostor.

Vodi: p. Peter Lavrih

ŠVICA skozi Tirolsko – jesenska idila skozi okna švicarskih vlakov (tudi Jungfrauoch?)

Švica je bila vedno lepa in draga dežela. Od letošnjega januarja se je podražila še za 20% zaradi menjalnega razmerja med evrom in švicarskim frankom. Mnogi se ji zaradi tega izogibajo. So pa še vedno možnosti, da si deželo ogledaš, jo občuduješ na način potovanja z vlakom in nekoliko peš. Zato imate pred seboj takšen program, ki bo v lepoti jesenskih barv pokazal Švico v popolnoma novi podobi. Izbran program vas pelje od vzhoda do zahoda, skozi Wallis v Engadin, vedno po izbranih progah, ki razkrivajo čudovite podobe jesenske Švice. Bivanje je preprosto, v mladinskih domovih in na vlaku.

D a t u m :
30.9. – 4.10.2015

(5 dni: 2 noči v mladinskih domovih z več ležišči, 2 noči vlak z ležalniki) – od srede zvečer do nedelje jutraj

PROGRAM:

1. dan: 30. september (sreda). Ob 21.10 odhod vlaka iz Ljubljane. Vožnja s prestopi v Švico.

2. dan: 1. oktober (četrtek) – DAN ZA VISOKOGORSKI SVET. V Sargansu prestop na švicarski vlak, Chur, Rhetijska železnica, ki je na seznamu svetovne dediščine tehnične kulture. Nadaljevanje po slikoviti gorski pokrajini do St. Moritza in še naprej do prelaza na Berninski progi na 2.328 m. Tu je točka razvodja med črnomoškimi in jadranskimi vodami. Razgled, okrepčilo in vožnja do St. Moritza. Ogled. Nadaljevanje do najstarejše benediktinske opatiije v Disentisu

v retoromanski Švici. Sv. maša, večerja, prenočevanje.

3. dan: 2. oktober (petek). Po sv. maši in zajtrku vožnja do glavnega mesta kantona Luzern. Peš sprehod po starem delu mesta. Lahko tudi obisk največjega tehničnega muzeja v Švici, če bi bilo zanimanje za to. Nadaljevanje vožnje preko prelaza Bruneck do Interlakena, kjer bomo prenočili v mladinskem domu, večerja.

(Obstaja možnost obiska JUNGFRAUJOCH na 3.600 m, kamor pripelje železnica, vendar je načrtovanje v toliko tvegano, ker je vse odvisno od vremena. Povratna vožnja na to višino stane 200 €. Če bo vaša volja in vremenski pogoji, je izvedljivo. Ta cilj je odvisen od dveh dejavnikov, cene in jasnega vremena – v tem primeru bi se peljali mimo Luzerna.)

4. dan: 3. oktober (sobota). Po zajtrku (če bi bilo ugodnejše vreme za

Jungfrauoch, bi lahko še enkrat poskusili, sicer pa) nadaljevanje vožnje do Ženevskega jezera, do Montreuxa, z ozkotirnim vlakom GOLDENPASS. Postanek ob Ženevskem jezeru, ogledi, sprehod ob jezeru. Vlak do Züricha, še nekaj časa za ogled mestnih znamenitosti. Nočni vlak v Ljubljano v ležalnikih.

5. dan: 4. oktober (nedelja). Ob 8.12 prihod vlaka v Ljubljano.

CENA ROMANJA: 395 € za člane (železniška vozovnica za vse navedene proge, 2x spanje v mladinskem domu s polpenzionom, 2x spanje na vlaku v ležalnikih). Plačilo ob prijavi: 200 €. Prijave takoj, najpozneje do 10. sept. 2015. V CENO ni vključeno: izbirni podvig z vlakom na Jungfrauoch, hranitev prtljage v garderobah na postajah, vstopnine, drugi obroki, ki niso na programu.

Pripravil p. Peter

P. Zdravko Jakop OFM **SEBI IN TEBI**

Upam, da se bo vsak bralec, ki bo vzel v roko misli p. Zdravka, navzel njegove drže. Po svetu hodi z odprtimi očmi. Dogodke in ljudi srečuje skozi zgodovinski spomin, pa tudi skozi Sveto pismo in nauk Cerkve. Naj nam branje njegovih pogledov pomaga, da bomo tudi mi skozi svet hodili odprtih oči in z ljubeznijo v srcu.

msgr. Stanislav Zore OFM
Ljubljanski nadškof

format 16,5 x 21 cm | obseg 112 strani | cena 9 €

NAPOVEDUJEMO

Molitvenik **ANGELSKI ROŽNI VENEC**

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf/